

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

NOVEMBER 2016

No. 8

Η ΧΕΝΤΛΙΣ
ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΓΔΑΤΗ
και άλλες ιστορίες

2

Εξωτικά
διηγήματα
N. ΜΑΡΑΚΗ

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΑΚΗΣ 1904-1973

Ο Νίκος Μαρακής θεωρείται ένας από τους κορυφαίους συγγραφείς της σύγχρονης ελληνικής λαϊκής λογοτεχνίας τόσο για την ποιότητα της γραφής του, όσο και για τον όγκο της. Με ευρεία εγκυκλοπαιδική παιδεία εμπλούτιζε πάντοτε τα κείμενά του με πληροφορίες σχετικές με το θέμα δίνοντας το στίγμα του χώρου και του χρόνου, όπου τοποθετούσε την πλοκή του αφηγήματός του. Ταυτόχρονα, τα κείμενά του τα διέτρεχε μια αίσθηση κοσμοπολιτικού αέρα, έστω και αν η δράση εκτυλισσόταν σε κάποιο απομονωμένο νησί του Ειρηνικού πχ.

Γεννήθηκε στον Πειραιά και η γειτνιάσή του με την θάλασσα ήταν η αιτία που ονειρευόταν να γίνει καπετάνιος σε φορτηγά που όργωναν τους ωκεανούς, να κάνει ταξίδια που θα του γνώριζαν τα πιο μακρινά κι άγνωστα σημεία του πλανήτη.

Ο πατέρας του τον ονειρευόταν γιατρό κι η μητέρα του φιλόλογο καθηγητή!

Δεν έγινε, φυσικά, τίποτα από τα τρία. Γράφτηκε, όμως στο Πανεπιστήμιο και για το χαρτζιλίκι του άρχισε να δημοσιογραφεί ως αστυνομικός ρεπόρτερ σε εφημερίδες του Πειραιά. Αναβαθμίστηκε επαγγελματικά περνώντας από πολλές μεγάλες αθηναϊκές εκτελώντας

ακόμα και χρέη αρχισυντάκτη σε κάποιες. Έγινε και εκδότης σε ηλικία 23 χρονών της εφημερίδας “Νέοι Καιροί”. Το 1930 και για περισσότερο από 30 χρόνια κράτησε το αστυνομικό ρεπορτάζ στο “Βήμα” και στα “Νέα”. Παράλληλα, ασχολήθηκε με το Μυθιστόρημα και κάποια περίοδο και με το Θέατρο.

Τυπικά δεν ειδικεύτηκε σε κάποιο είδος μυθιστορηματος. Έχει γράψει συνολικά περίπου 100 μυθιστορήματα σε διάφορα περιοδικά και εφημερίδες. Οι κυριότερες συνεργασίες ήταν: μυθιστορήματα στο “Ρομάντσο” κοινωνικά, αισθηματικά, αστυνομικά, σε συνέχειες στο “Μυστήριο” --επίσης σε συνέχειες-- περιπετειώδη και στη “Μάσκα” στη δεύτερη και στην τρίτη περίοδο της έκδοσής της νοβέλες-διηγήματα κατασκοπικές (με θεματολογία από την Κατοχή και την Αντίσταση) και αστυνομικές.

Για τις εκδόσεις τσέπης της “Μάσκας” β’ περιόδου (Μασκούλα, Μασκώτ κλπ) είχε γράψει και μικρά μυθιστορήματα. Μεταξύ 1946-48 έγραψε οκτώ μυθιστορήματα σε συνέχειες στα “Νέα” από τα οποία τα επτά πρώτα ήταν εμπνευσμένα από την ελληνική αντίσταση.

Στη δεκαετία του ’50 δημοσιεύτηκαν --πάντα σε συνέχειες-- στο περιοδικό “Ταχυδρόμος” τέσσερα ακόμα μυθιστορήματά του, ενώ από τις εκδόσεις “Πεχλιβανίδη-Ατλαντίς” εκδόθηκαν τρία βιβλία τσέπης στην κόκκινη (αστυνομικά) και στην μπλε (περιπετειώδη) σειρά. Τέλος, συνεργάστηκε και με τις “Γενικές Εκδοτικές Επιχειρήσεις” του Στέλιου Ανεμοδουρά, για λογαριασμό των οποίων έγραψε τέσσερα παιδικά αναγνώσματα περιπέτειας σε φυλλάδια: “Γεράκι” (16 τεύχη), “Μικρός Μπουρλοτιέρης” (8 τεύχη), “Υπεράνθρωπος” (24 τεύχη) και “Τζόε Ντικ” (8 τεύχη). Και τα τέσσερα τα υπέγραψε με το ψευδώνυμο Π. Πετρίτης.

Φυσικά, είναι και ο συγγραφέας αυτής της ατέλειωτης σειράς εξωτικών διηγημάτων, που παρουσιάζουμε (μακάρι να μπορούσαμε να τα παρουσιάσουμε όλα) και πρέπει να έχει περάσει κάποιος από αυτόν τον χώρο για να καταλάβει τον τεράστιο άθλο του ενός διηγήματος κάθε βδομάδα για περισσότερα από 15 χρόνια ανελπιώς!

Διο από τους πιο διάσημους ήρωες που δημιουργήσε η φαντασία του και η πένα του είναι η Ελληνίδα κατάσκοπος και σαμποτέρ στη διάρκεια της Κατοχής η “Φρουλάν Γκοστ” και ο σύγχρονος αστυνομικός χαρακτήρας Τζιμ Κόρβας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΧΙΓΚ-ΧΑ, Ο ΚΙΝΕΖΟΣ

Ο πιστός Κινέζος υπηρέτης του Δημήτρη Τσελέντη, θα σταθεί εμπόδιο στα άνομα σχέδια του Τζο Τάρνερ τον οποίο έχει προσλάβει στις φυτείες του με καουτσούκ ο Δημήτρης Τσελέντης. Ο Τάρνερ, είχε επιδιώσει να προσληφθεί από τον Τσελέντη, όταν πληροφορήθηκε ότι η παλιά του ερωμένη και κοσμοματρίς η Κάθριν ήταν η γυναίκα του Έλληνα και βρίσκοντας την θέλησε να την πάρει πίσω για να την εκμεταλλευτεί και πάλι στα κατώγια της Κουάλα Λουμππούρ.

σελ. 4-8

Η ΧΕΝΤΛΙΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΓΔΑΤΗ

Ο Έλληνας γιατρός Γιώργος Πατρέλλης έσωσε δυο φορές τον ζάπλουτο Ιρακινό πετρελαιοπαραγωγό Ελν Μανσούρ. Την πρώτη φορά, όταν απέτρεψε ακρωτηριασμό του ποδιού του λόγω τραυματισμού. Τη δεύτερη, όταν με τη φήμη του, ως γιατρού, που γιάτρευε και τους φτωχούς της Βαγδάτης χωρίς αμοιβή, κατεύνασε με το κύρος του το επαναστατημένο πλήθος που ήθελε να λεηλατήσει το ανάκτορο του Μανσούρ. Η ανταμοιβή που ζήτησε ήταν η ευνοούμενη του μεγιστάνα, η πανέμορφη Χεντλιέ!

σελ. 9-13

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΛΑΜΕΓΚΟ

Το φλαμέγκο είναι σιγγάνικος ερωτικός χορός πρόκλησης. Κι όταν τον χορεύει η Εστρέλλα, η πιο όμορφη και η πιο ποθητή σιγγάνα της Ανδαλουσίας, ανέγγιχτη από άντρα, είναι η μέθεξη στον έρωτα... Στον έρωτα, που η προσμονή του φουντώνει τον πόθο... Η Εστρέλλα και ο Γιώργος Πετρίδης ερωτεύτηκαν ο ένας τον άλλο με την πρώτη ματιά τους κι η Εστρέλλα χορεύει με απαρράμιλλο πάθος για τον αγαπημένο της Έλληνα το τελευταίο φλαμέγκο της.

σελ. 14-18

Η ΓΙΟΥ ΛΑΓΚ ΤΗΣ ΣΑΓΚΑΗΣ

Τη νύχτα που ζεσπάει ο πόλεμος κι οι Ιάπωνες βομβαρδίζουν τη Σαγκάη, ο Τζιμ Καναβός, μεγαλοκτηματίας ορυζώνων, αφού έχει πουλήσει και το τελευταίο στρέμμα της γης του φεύγει από τη Σαγκάη. Μαζί του κι αγαπημένη του η Γιου Λαγκ, η γλυκόλαλη τραγουδίστρια του «Τάι Πο Χσιγκ». Ο ιδιοκτήτης του κέντρου, όπου τραγουδά η Λαγκ, μη θέλοντας να χάσει τον θησαυρό του μαγαζιού του, προσπαθεί να τους σταθεί εμπόδιο στήνοντάς τους θανάσιμη παγίδα.

σελ. 19-23

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚ ΣΙΝ

Ο Ελληνοαμερικανός Τζων Πετρίδης, ολοκληρώνοντας τη δημοσιογραφική του αποστολή στο Πεκίνο ετοιμάζεται να αναχωρήσει, όταν γνωρίζει την Αμερικανίδα Έλινορ Τρέσερ που τραγουδάει και κάνει κοσμοματόν σε κάποιο «Ανθισμένο Καράβι» (πλωτό μπαρ της αμαρτίας). Την ερωτεύεται και επιθυμώντας να την πάρει μαζί του σχεδιάζει την απαγωγή της... Ο Γιαγκ Σιν, ο ιδιοκτήτης του «καραβιού», δεν θέλει να αφήσει την Έλινορ να ξεφύγει από τα δίχτυα του και η εκδίκησή του έχει κινέζικο άρωμα!

σελ. 25-29

— Κάποιος είναι εκεί και παραμονεύει, είπε η Κάθριν.

ΧΙΓΚ-ΧΑ, Ο ΚΙΝΕΖΟΣ

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τσελέντης κύταξε τη γυναίκα του. Η Κάθριν κατί έρραβε. Ήταν πολύ πιο νέα απ' αυτόν. Τα ξανθά μαλλιά που πλασιάνων το φρισκο πρόσωπό της την έκαναν περισσότερο όμορφη. Ο ήλιος της Μαλαισίας ήταν σαν να σεβάστηκε το σχεδόν παιδιαστικό πρόσωπό της. Ο Κινέζος υπηρέτης, ο Χιγκ-Χά, πέρασε αθόρυβα σαν ίοκιος με ανέκφραστο το κίτρινο μούτρο του ανάμεσα τους και μπήκε στην τραπεζαρία.

— Είναι νωρίς ακόμα για φώς, Χιγκ-Χά, είπε ο Τσελέντης. Απόψε θ' άργησες λίγο να κατεβάσεις τὰ στόρια. Περιμένουμε κάποιον καινούργιο μουσαφίρη.

Ο Χιγκ-Χά έκανε μιά βαθειά ύποκλιση και τὰ χείλη του άνοιξαν σ' ένα ευγενικό χαμόγελο. Δεν μίλησε. Αθόρυβα πάλι διέσχισε τή βεράντα και χάθηκε στο πίσω μέρος τού μπαγκαλόου. Πλησίαζε ή νύχτα. Από τó μέρος της ζουγκλας έρχόταν ένα γλιάρο υγρό αερακι.

— Άργήσανε, είπε ο Τσελέντης.

Ήταν ψιλάς, γαμάτος με ήλιεκαμένο μούτρο. Κάτω από τὰ πηχτά φρυδιά του τὰ σκούρα μάτια του τοξομαίαιζαν. Ένοιωσε τὰ πρώτα ρίγη. Σέ λίγο θα έρχόταν ο πυρετός. Κάθε έφτα μέρες ξεσπούσε ή κρίσι. Πετάζε τó πούρο του

κι' έριξε στο στόμα του μιά φούχτα κινόνο...

— Λογαριάζω, μωρμούρισε γυρίζοντας προς τó μέρος της γυναίκας του, ότι τó πιο ασστό θα ήταν να πουλήσω τή φουτιά.

— Γιατί δέν την πουλάς, Τζιμ;

— Θα φύγουμε σύντομα, Κάθριν, ύποσχέθηκε. Ένα χρόνο ακόμα. Κι' ύστερα θα φύγουμε.

Η γυναίκα κούνησε τó κεφάλι και ξανάρχισε τó ράψιμό της. Τὰ ίδια όκοιώς της είχε πη όταν πρωτογουρίστηκαν στη Σιγκαπούρη. Τότε, εκείνη τραγουδούσε κι' έκανε κονοσασιον στο «Ραμπέιρο» ένα νυχτερινο κέντρο πολυτελείας. Ήταν είκοσιπέντε χρονών τότε κι' εκείνος είχε περάσει τὰ πηνήτα. Ύστερα στο τó τραγούδι της τήν κάλεσε στο τραπέζι του.

— Είσαι Έγγλεζα; τή ρώτησε.

— Γεννήθηκα στο Ντάουζ, αποκρίθηκε εκείνη. Πίνω μονάχα σαμπάνια...

Τó φρακοφορεμένο γκαρσόνι είχε φέρει κιόλας τή σαμπανιέρα και άνοιγε με τó τριμπαουσόν τήν πρώτη μπουτίλα.

— Έχω φυτείς καουτσούκ στη Μαλαισία, της είπες. Είμαι Έλληνας. Σε είδα και σ' άκουσα να τραγουδάς. Μου άρεσεις. Λογαριάζω να παντρευτώ μία κοπέλλα.

— Έχω τὸ ἀγόρι μου! ἀποκρίθηκε ἐκείνη χαμογελώντας. Δὲν πάντρευομαι...

— Ἀδειασε τὸ ποτήρι της καὶ σηκώθηκε. Ὁ Δημήτρης Τσελέντης ὅμως ἦταν πεισματάρης. Στὴ Σιγκαπούρη ἦταν νὰ μείνῃ μιά βδομάδα. Εἶχε τελειώσει τὶς δουλειές μὲ τὸν πράκτορά του μέσα σὲ πέντε μέρες. Ἀλλὰ δὲν ἔφυγε. Ἐμεινε. Ὅλα τὰ βράδια τὰ περνούσε στὸ «Ραμπέρτο». Κι' ὕστερα ἀπὸ δύο μῆνες ἡ Κάθριν τὸν παντρεύτηκε.

— Τὰ γάλασα με τὸ ἀγόρι μου, του εἶπε ἕνα βράδυ. Τώρα δέχομαι προτάσεις γάμου...

✽

Ταξίδεψαν μὲ ἀεροπλάνο ὡς τὸ Κάμπογκ Νυὸρ. Τὸ Κάμπογκ Νυὸρ εἶναι ἕνα μαλαισιανὸ χωριουδάκι μὲ ἀεροδρόμιο κι' ἕνα μεγάλο δρόμο. Στὸ δρόμο εἶναι σειρά τὰ κινεζικὰ μαγαζιά μὲ μικρὲς κάθετες ἐπιγραφές, κοκκινεὲς μὲ μαύρα γράμματα. Τρεῖς ὥρες ἔξω ἀπὸ τὸ Κάμπογκ Νυὸρ ἦταν οἱ φυτεῖες τοῦ καουτσούκ τοῦ Δημήτρη Τσελέντη. Κοντὸ στὶς φυτεῖες ἦταν τὸ μπεγκαλόου, τὸ ὁμορφο σπίτι τοῦ Ἑλληνα. Πέρα ἀπ' τὸ μπεγκαλόου ἀρχίζε ἡ ζούγκλα.

— Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ καλὸ-βι μου; τὴ ρώτησε.

— Εἶναι ὑπέροχο! εἶπε ἡ Κάθριν.

Ἦταν στὴν ἀουχὴ πολὺ εὐτυχεμένη. Ἐτοῖ ἐξαιτίας του ἄξι-στον. Ὑστερα σιγά-σιγά ἡ μόνотонη ζωὴ τὴ γέμισε πλήξη. Ὁ Δημήτρης Τσελέντης ἦταν ὅπως πάντα τρυφερός μαζί της. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὴς ἦταν ἀρκετὸ. Ἐνοιαζε κάτι ἄδειο μέσα της. Τώρα μπορούσε νὰ διαπιστώσῃ πῶς ὁ γάμος τὴς ἦταν ἕνα κατρίτσιο καὶ πῶς σὲ μιὰν ἄκρη τὴς καρδιάς της ὑπάρχει πάντα ἐκεῖνος: ὁ Τζὸ Τάρνερ, τὸ ἀγόρι τὴς. Εἶχαν μαλώσει γιὰ ἕνα τίποτα. Κι' ὅταν χῶρισαν δέχτηκε νὰ παντρευτῆ τὸν Ἕλληνα...

— Νομίζω πῶς ἔρχονται, εἶπε ὁ Τσελέντης.

Ἡ Κάθριν ἄφησε τὸ ράβιμο καὶ σηκώθηκε. Πῆγε καὶ στάθηκε δίπλα του. Ἀπὸ μακριὰ φαινόταν ἕνα σύννεφο ἄσπρης σκόνης. Ὁ Τσελέντης χαμογέλασε:

— Αὐτὸς εἶναι, εἶπε.

Ἡ Κάθριν κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι.

— Ναί. Εἶναι τὸ τζίπ, συμφώνησε.

Στὸ βάθος τοῦ δρόμου ξεχώριζε τώρα καθαρὰ ἐνάμεσα στὸ σύννεφο τὴς σκόνης τὸ παλιὸ γκοϊζὸ ἀμάξι τοῦ Τσελέντη. Ὁ Ἄμαρ, ὁ Μαλαισιανὸς σωφὲρ του, κορνάρισε τρεῖς φορές. Στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀνοιχτοῦ ἀμαξιοῦ καθόταν ἐκεῖνος πού περιμέναν. Εἶδαν τὴν ἄσπρη κάσκα του.

— Πῶς τὸν λένε; ρώτησε ἡ γυναίκα.

— Τζὸ Τάρνερ.

Ἐνοίωσε τὰ γονάτα της νὰ λυγάνει. Κάτι φτεροκόπησε ἄγρια μέσα της.

— Τάρνερ; Τζὸ Τάρνερ;

— Ναί. Ὁ Μάικλ Τένυσον πού μου τὸν συνέστησε μὲ δεβαίωσε πῶς πρόκειται γιὰ ἐξυμνο καὶ ἐργατικὸ ἄνθρωπο. Θὰ μὲ ξεκουράσῃ λίγο. Κάθριν, Κι' εἶσαι θὰ μπορῶ νὰ βρισκῶμαι περισσότερο κοντὰ σοῦ, ἀγάπη μου... Θὰ πλῆττης λιγώτερο...

Ἡ γυναίκα ἔβρεξε μὲ τὴ γλῶσσα τὰ στεγνὰ τὴ χεῖλη.

— Ναί, Τζίμ...

Τὸ αὐτοκίνητο ἔφτασε ὕστερα ἀπὸ λίγο μπροστὰ στὸ μπεγκαλόου καὶ φρενάρισε. Ὁ Τζὸ Τάρνερ πῆδησε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ πῆγε πρὸς τὸ μέρος τους. Ὁ Ἄμαρ ἔτρεξε ξοπίσω του κρατώντας τὴ βαλίτσα. Ὁ Ἕλληνας ἔβριξε ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα στὸν νεοφερμένο. Ἦταν νέος, ψηλός, μὲ ἀνοιχτὸ κοντομάνικο πουκάμισο. Χαμογέλουσε.

— Εἶσαι σίγουρα ὁ Τζὸ Τάρνερ; εἶπε ὁ Τσελέντης ἀπλώνοντας τὸ χέρι του. Καλῶς ὠρισε στὸ σπίτι μου.

— Μὲ στέλνει ὁ κύριος Τένυσον! ἀπάντησε αὐτὸς σφίγγοντας τὸ χέρι του. Καὶ σεῖς πρέπει νὰ εἶστε ὁ Ἕλληνας...

— Ναί. Κι' ἀπὸ ἐδῶ εἶναι ἡ γυναίκα μου, ἡ Κάθριν.

Ἡ Κάθριν ἔνοίωσε τὴν ἀναπνοή της νὰ κόβεται καθώς τὰ μάτια τοῦ Τάρνερ στυλωθήκαν γιὰ μιὰ στιγμή στὸ πρόσωπό της. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν φάνηκε νὰ τὴν ἀνεγνώρισε. Χαμογέλασε κι' ὑποκλίθηκε.

— Χάρηκα πολὺ, κυρία μου, εἶπε.

Πέρασαν μέσα στὴν τραπεζαρία. Ὁ Κινέζος Χιγκ-Χά κατέβασε τὰ συρμάτινα στόρια πού προφύλαγαν τὸ μπεγκαλόου ὅπου τὰ κουνούσπια καὶ ἄναψε τὶς δύο μεγάλες λάμπες τοῦ πετρελαιοῦ.

— Ἐλπίζω νὰ σοῦ δῶσῃ ὁ τόπος μας, εἶπε ὁ Ἕλληνας. Μπορεῖ τὶς πῶτες μέρες νὰ σοῦ

φανή κάπως δύσκολο. "Υστερα όμως θα συνθίσεις τόσο πολύ που θα τον αγαπήσεις. Κι' όταν αποφασίσεις να φύγεις, θα τον νοσταλγείς πάντα.

— Δεν σκοπεύω να φύγω! αποκρίθηκε γελώντας ο Τάρνερ και στύλωσε τα γκοίτσα μάτια του στο πρόσωπο της Κάθριν. "Εκτός αν με βαρεθήτε και με διώξετε...

Ο Χιγκ-Χά μπήκε αθόρυβα πάλι στην τραπέζαριά αερθίζοντας χλιαρή μπύρα.

— "Εγώ δεν θα πιώ! είπε ο Τσελέντης. Ο πυρετός άρχισε να με ψήνη.

"Ερριξε μιὰ φούχτα κινίνο στο στόμα του και σηκώθηκε.

— Το πρωί θα είμαι πάλι εν τάξει! Ο Χιγκ-Χά θα σε περιποιηθώ, Τάρνερ.

"Η Κάθριν ακολουθούσε σιωπηλή τον άντρας. Ο Τάρνερ την παρακολούθησε μ' ένα φευγαλέο χαμόγελο.

*

"Υστερα από δυό μέρες ο Τζό Τάρνερ κατάφερε να ξεμοναχιάσει την Κάθριν. Ο Τσελέντης είχε μείνει στις φυτείες εκείνο το μεσημέρι κι' ο Τάρνερ βρήκε την ευκαιρία να της μιλήσει.

— Δεν πιστεύω να μη με θυμάσαι, αγάπη μου, της είπε. Κόπιασα μιά κατάφερα να σε ξαναβρω. Ψαχνόντας έμαθα ποιός ήταν ο γαμπρός που διάλεξες και ήρθε.

» Άς είναι καλά ο Τένyson. Τα πράγματα ήρθαν πολύ πιο εύκολα από όσο τα περίμενα. Ο άντρας σου είχε παραλάβει τον Τένyson να του βρή έναν προκείμενο επιστάτη για τις φυτείες. Περνώντας από την Κουάλα Παγια γνώρισα τον Τένyson. Έκανα να δάνα.

— Δεν έπρεπε νάρθης, έδω Τζό!

— Γιατί;

— Δεν ξέρω...Μα νομίζω πώς δεν ήταν σωστό.

— "Ηρθα να σε πάρω, Κάθριν. Στο «Ραμπέιρο» σε περιμένουν. Απορώ μιά το Θεό τί του βρήκες αυτού του γερο-ούραγοτάγκου και δέχτηκες να γίνης γυναίκα του. Εκτός αν δεν μ' αγαπάς πιά.

— Σ' αγαπώ, Τζό. Πάντοτε σ' αγαπούσα.

Την άγκαλίσσε και την φίλησε. Ξαφνικά όμως μιὰ έκφραση φρίκης απλώθηκε στο πρόσωπό της.

— Τί έπαθες; τή ρώτησε.

Το βλέμμα της τρομαγμένα στυλώθηκε στις πυκνές φτέρες.

— Κάποιος ήταν εκεί και μās παραμόνευε, Τζό...

Ο Τάρνερ γέλασε.

— Από τό φόβο σου βλέπεις φαντάσματα, Κάθριν!

Εκείνη όμως δεν γέλασε. Ξέφυγε από την άγκαλιά του και τρεχοντας κατευθύνθηκε προς το υπερχαλούο. Ο Τάρνερ ζάρωσε τα φρύδια και θέλησε να τρέξη κατόπι της. Άλλά δεν πρόφτασε. Ο Χιγκ-Χά ξετρυπώσε από τα δέντρα και φάνηκε μπροστά του. Το πρόσωπο του Τάρνερ έγινε στυφο και τον κτύπησε άγρια. Κατάλαβε πώς ο Κινέζος τούς είχε δη να φιλιούνται.

— Το πρόσωπο της έξοχότητάς σας είναι χλωμο και έξαγρωμένο, είπε ο Χιγκ-Χά κάνοντας μια υπόκλιση. Μήπως ή έξοχότητά σας έχει άρρωστο το σκυώτι της; Άν συμβαίνει αυτό, δεν έχει παρά να διατάξη την ταπεινότητά μου. Θα βράσω άμέσως φύλλα τέγκουα και το υυαλό του κυρίου μου θα ηρεμήσει.

— Πήγαινε στο διάολο, κιτριναρή! μούγκρισε ο Τάρνερ και τον έσπρωξε. Άφησέ με ήσυχο, πριν σου σπάσω τα δόντια...

"Η κίτρινη μάσκα γαμογέλασε.

— Φαίνεται ότι το κλίμα εδώ είναι ανθυγιεινό για την έξοχότητά σας, είπε με γλυκό τρόπο. Καλύτερα για την υγεία σας θα είναι να γυρίσετε στον Κουάλα Παγια.

"Η φωνή του είχε έναν τόνο κοροϊδευτικό και άπειλητικό μαζι.

— "Η ειρήνη μαζί σας! πρόσθεσε κάνοντας μιὰ καινούργια υπόκλιση. "Η ταπεινότητά μου πηγαινει να έτοιμάση τις άποσκευές σας...

— Πήγαινε στο διάολο, βρωμιαρή! γκρίνιαζε ο Τάρνερ. Άν τολμήσης και κάνης κουβέντα στο γέρο γι' αυτό που είδες, θα βρεθής άσχημα μπλεγμένος μαζί μου. Κατάλαβες;

— Μάλιστα. Ο Χιγκ-Χά άγαπάει πολύ τον κύριό του τον Έλληνα. Άν μιλούσε, θα γέμιζε φαρμάκι ή καοδιά του και αυτό δεν τό θέλει ο Χιγκ-Χά. "Η έξοχότης σας μόνο πρέπει να προσέχη εκτός αν σ' αυτό τό μεταξυ πάση να είναι άρρωστο το σκυώτι σας και φύγετε στην Κουάλα Παγια...

— Θα μείνω, ήλιθιζε!

Τά σκισιά μάτια του Κινέζου κινήθηκαν βιαστικά μέσα στις άρχες τους...

— Ο Χιγκ-Χα θα λυπηθώ πολύ αν συμβή τίποτα άσχημο στην έξοχότητά σας...

Ὁ Τάρνερ δαγκώθηκε καὶ σηκώσε τὸ χέρι. Ἡ γροθιά του ὀμωρ χτύπησε τὸν ἀέρα. Ὁ μικροῦμος Κινέζος του εἶχε γυρίσει τὴ ράχι κι' ἀπομακρυνόταν μὲ μικρὰ δηματάκια.

*

Τῆς συνέβαινε κάτι παράξενο. Τὶς πρώτες μέρες τὴν εἶχε ἀναστατώσει ἡ ἀφίξι του Τζὸ Τάρνερ. Ὑστερα ποῆμηση. Τώρα πού βρισκόταν κοντὰ τῆς ἀνακάλυψε πὼς τῆς ἦταν ἀδιάφορος. Νόμιζε πὼς τὸν ἀγαπούσε. Μὲ κατὰ πλῆξιν ὁμως διεπίστωσε πὼς ἐκεῖνος πού ἀγαπούσε ἦταν ὁ Ἕλληνας. Ὁ νοῦς τῆς εἶχε ξαναγυρίσει στὰ παλιὰ καὶ θυμόταν πόσο ἀκριβὰ πληρώνει αὐτὴ τὴν ἀγάπη του ὅταν δούλευε στὸ «Ραμπέιρο». Κάθε βράδυ τῆς ἐπαίρνε τὰ χρήματα πού κέρδιζε καὶ χαρτοπαίζει. Κι' ὅταν ἀνοίονταν νὰ τοῦ τὰ δώσῃ τὴν ἔδερνε, τὴν χτυποῦσε ἄγρια. Ναί, φυσικὰ αὐτὸς δὲν ἦταν ἐρώτας. Ἐκμεταλλεύονταν μιὰ ἀδυναμία τῆς.

— Πρέπει νὰ φύγῃς, Τζὸ, του εἶπε μιὰ μέρα.

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά ;

— Ὅχι, Τζὸ. Ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου...

Γέλασε ἄσχημα. Τὰ μάτια του ἔλαμψαν.

— Θάρθῃς μαζί μου, Κάθριν! τῆς εἶπε. Διαφορετικά θ' ἀποκαλυφθῶ στὸ γέρο ποιὸς πραγματικὰ εἶμαι. Βρίσκομαι ἐδῶ περισσότερο ἀπὸ δύο μῆνες. Δὲν θὰ πιστέψῃ ὅτι σ' αὐτοὺς τοὺς δύο μῆνες δὲν ξαναγίνεις ἐρωμένη μου. Θὰ βάλῃ χίλια πράγματα στὸ νοῦ του καὶ θὰ σε διώξῃ!

— Τζὸ ! Πὼς θὰ πῆς ἕνα τέτοιο ψέμα ;

Ἄνασήκωσε τοὺς ὄμους.

— Αὔριο ὁ Τσελέντης θὰ πάῃ στὸ Κάμπογκ Νυὸρ. Θὰ φύγουμε μαζί.

Γέλασε καὶ πρόσθεσε :

— Φρόντισε μονάχα νὰ πάρῃς μαζί σου ὅσα ψιλὰ βρισκονται στὸ σπίτι καὶ τὰ χρυσαφικά σου. Θὰ μᾶς χρειαστοῦν ὅσο νὰ πιάσῃς δουλειὰ στὴ Σιγκαπούρη...

Δοκίμασε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Μὰ ἐκείνη τὸν ἔσπρωξε ἀπότομα.

— Σὲ σιχαίνομαι, Τζὸ ! του εἶπε κι' ἔφυγε.

Ἀπὸ μακριὰ φάνηκε ὁ Χιγκ-Χά. Πέρασε σὰν φάντασμα ἀβόρυθα ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς φτέρες καὶ πῆρε τὸ κατόπι τὴν κυρία του. Ὁ Τάρνερ ἔφτυσε καὶ βλαστήμησε.

— Αὔριο θὰ τελειώσουν ὅλα ! μουρμούρισε.

*

Αὔριο—τὴν ἄλλη μέρα—ἔφυγε γιὰ τὸ Κάμπογκ Νυὸρ ὁ Τσελέντης.

— Πάρε με μαζί σου, Τζίμ, τὸν παρακάλεσε ἡ Κάθριν.

Παραξενεύτηκε καὶ γέλασε.

— Ὅχι δά, ἀγάπη μου! Δὲν τὸ βλέπεις πὼς θὰ ξεπάσουν βροχές ! Δὲν θέλω ν' ἀρρωστήσῃς, ἀγάπη μου... Ἀλλωστε δὲν θ' ἀργῶ. Τὸ βράδυ θὰ εἶμαι πάλι ἐδῶ.

Τὴν φίλησε κι' ἔφυγε. Ὑστερα ἀπὸ δύο ὥρες γύρισε ἀπὸ τὴ φυτεία ὁ Τάρνερ. Πῆγε κατ' εὐθείαν στὴν κάμαρά τῆς. Ἐξῶ ἀρχισε ν' ἀστράφτη.

— Εἶσαι ἔτοιμη ; τὴ ρώτησε.

— Δὲν φεύγω Τζὸ ! Ἄφησέ με...

Τὸ πρόσωπό του ἔγινε ἄγριο. Σήκωσε τὸ χέρι καὶ τὴ χτύπησε. Ἐκανε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἐκεῖνος τὴν πρόλαβε. Ἐβале τὴν παλάμη στὸ στόμα τῆς κι' ἡ κραυγὴ πνίγηκε μέσα στὴ φούγτα του.

— Σὲ δέκα λεπτά θὰ ξαναγυρίσω! τῆς εἶπε. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ μάζεψε τὰ ψιλὰ καὶ τὰ χρυσαφικά. Πηγαῖνον νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ τζίπ. Τὸ ξέρεῖς πὼς οἱ πολλοὶς κουβέντες δὲν μού ἀρέσουν.

Τὴν ἄφησε νὰ κλαίῃ. Βγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρα καὶ κατέβηκε στὸ γκαράζ. Εἶδε τὸν Χιγκ-Χά νὰ ξεφλουδίξῃ ἕνα κλαρί μὲ τὸ μαγαίρι του κάτω ἀπὸ μιὰ φοινικιά. Ὁ οὐρανὸς ἦταν φορτωμένος μολυβιά συννεφά.

— Θὰ βροῆξῃ τουάν, ἀφέντη, εἶπε ὁ Κινέζος καὶ τὸ τζίπ πού ζητάς εἶναι χαλασμένο. Δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς. Ἐπειτα ἀφοῦ ἡ κυρία δὲν θέλει νάρθῃ μαζί σου καλύτερα νὰ γυρίσῃς στὴ φυτεία τοῦ καουτσουκ.

Τὰ μάτια τοῦ Τάρνερ στένεψαν κι' ἔφτυσε. Τὸ αἷμα του φούντωσε.

— Καὶ ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίῃ νὰ κάνω αὐτὸ πού θέλω ; ρώτησε ἄγρια.

— Ἡ ἐξοχότητά σου ἔχει ἄρρωστο συκῶτι, ἀπάντησε ὁ Κινέζος. Ἡ μοῖρα τοῦ κάθε ἀνθρώπου εἶναι σκοτεινὴ...

— Κρυφάκουσες πάλι, κιτριναίρη ; μούγκρισε.

— Τὰ ταπεινὰ αὐτὰ μου ἄκουσαν τὰ λόγια πού εἶπες στὴν ἄσπρη κυρία μου ἔκανε ἥρεμα αὐτός. Γύρισε στὴ φυτεία, τουάν. Δὲν εἶναι δίκαιο...

Ὁ Τζὸ Τάρνερ ὁμως δὲν τὸν ἄκουγε. Μὲ μιὰ σβέλτη κίνηση τράβηξε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ ζώνη του. Πίεσε τὴ σκανδάλῃ μὲ σφιχτὰ δόντια καὶ πυροβόλησε.

‘Ο Χίγκ-Χά πήδησε πλάγια. Τα σγιστά μάτια του άστραψαν γεμάτα έγθρα. ‘Η σφαίρα πέρασε πλάϊ στον ώμο του σφουίζοντας.

— Θα σε σκοτώσω, βρωμο-Κινέζε! δρυχήθηκε ο Τζό.

‘Ο Κινέζος σήκωσε το χέρι. Το μαχαίρι που κρατούσε έσχισε σαν άσημενια φλόγα τον άέρα και καρφώθηκε στην καρδιά του Τάρνερ. ‘Ο Τάρνερ γονάτισε. Το πιστόλι έξφυγε από τα χέρια του κι’ έπεσε με τα μούτρα στο χώμα.

‘Ο Χίγκ-Χά πλησίασε άργά προς το μέρος του κι’ έσκυψε πάνω άπ’ το κεφάλι του. ‘Οταν βεβαιώθηκε πώς ήταν νεκρός,

τράβηξε το μαχαίρι από την πληγή, το σκούπισε με φύλλα φοινικιάς και τόβαλε στη ζώνη του. ‘Υστερα φορτώθηκε τον νεκρό στους ώμους και τράβηξε προς τη ζούγκλα. Τη νύχτα τά πεινασμένα άγρίμια θα χόρταιναν με το κρέας του. Κι’ ο τουάν που θα γύριζε το βράδυ από το Κάμπογκ Νυόρ θα μάθαινε από το στόμα του Χίγκ-Χά ότι ο άσπρος έπιστάτης άφησε τη δουλειά του κι’ έφυγε ξαφνικά για την Κουάλα Πάγια να γλεντήσει με άσπρες γυναίκες...

“Άρχισε να βρέχει...”

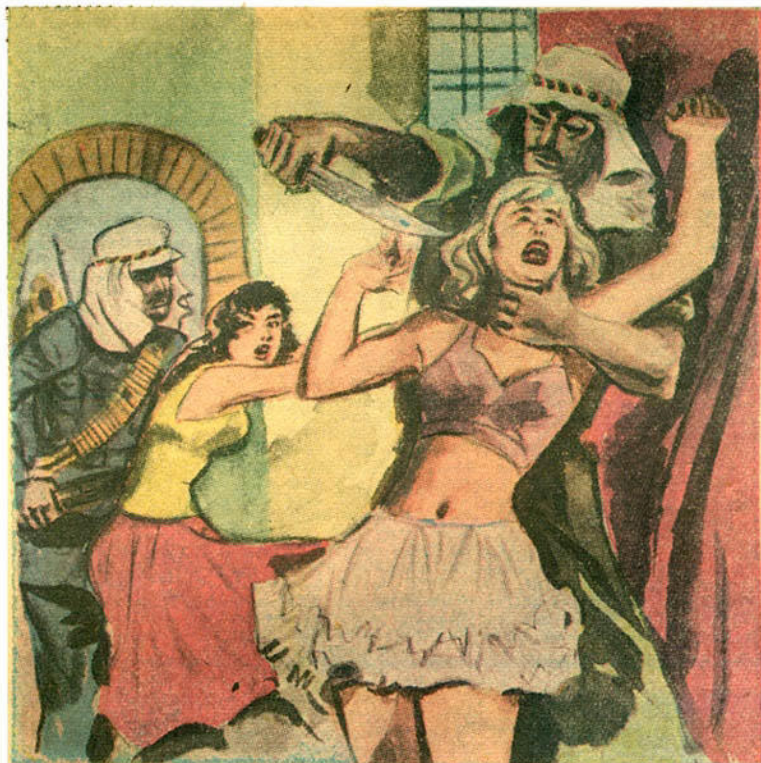
ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΤΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ SHORT STORIES!!!

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΔΥ

«... Ο Τήτερς τίναξε το χέρι του προς το πιστόλι του, αλλά πρόλαβε και τον συγκράτησε ο Λη. Έλυσε τη ζώνη του νεαρού και μετά γύρισε να κοιτάξει τον σερίφη. Δεν ήταν ήρεμος πια. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου ήταν τραβηγμένα και μέσα στα μάτια του καίγονταν φωτιές...»

Μερικοί κακοί πολίτες είχαν τρυπώσει ανάμεσα στους τίμιους επαναστάτες...

‘Η Χεντλιέ απ’ τη Βαγδάτη

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ του 'Ι-
ράκ ήλθε για τον Γιώργο
Πατρέλη έντελώς άπρό-
οπτα. 'Απ' τη μια στιγμή
στην άλλη οι δρόμοι γέμισαν ά-
πο ανθρώπους έξαλλους που φώ-
ναζαν και πυροβολούσαν. Μεγά-
λες φλόγες και τεράστια σύννε-
φα καπνού άπ' τις πυρκαϊές που
άναψαν ύψώθηκαν σε διάφορα ση-
μεία. Στους μεγάλους δρόμους
και στα άραπικα καλντιρίμια οι
επαναστάτες έκαναν όδοφράγμα-
τα και ό τακτικός στρατός μα-
ζί με τους καβαλλάρηδες του βα-
σιλέα Φευζάλ έδιναν σκληρές μά-
χες. Τα πολυβόλα και τα αυτό-
ματα κακάριζαν άδιάκοπα, έκνευ-
ριστικά. Οι εκρήξεις χειροβομβί-
δων τράνταζαν τα τζάμια και τα
βλήματα των όλμων περνούσαν
σφυρίζοντας τό τραγουδι του θά-
νατου πάνω άπ' τις στέγες των
σπιτιών. Που και πού έπεφταν και

μερικές κανονίες. Τα άεροπλάνα
πετούσαν χαμηλά θερίζοντας με
τά μυδράλλιά τους τις φωλιές

— Τα πράγματα είναι άσχη-
μα για όλους μας, είπε στον Πα-
τρέλη ό Μιτκάλ, ό πιστός άρά-
πης υπηρέτης του, καθώς του
σέρβιρε τό πρώϊ σ' ένα ασημένιο
τάσι τον καφέ. 'Ο κόσμος άγρίε-
ψε και δέν λογαριάζει τίποτα.
Καίει, γκρεμίζει και σκοτώνει...

— Τί ζητάνε; ρώτησε ό 'Ελ-
ληνας. Γιατί έκαναν την επανά-
στασι;

— Δέν θέλουμε τους ξένους...
Κι' επειδή ό βασιλιάς Φευζάλ κι
οι πρίγκιπες είναι με τους ξε-
νους θα γίνη μεγάλο κακό. 'Ο
'Αλλάχ νά δώσει να μη χυθή πολύ
άίμα...

Στό βάθος ό Γιώργος Πατρέ-
λης δέν πίστευε πώς τα πράγμα-
τα ήταν και τόσο σοβαρά. Είχε
τη γνώμη πώς ύστερα από δυό -

τρεις μέρες όλα θα ήσυχάζαν πάλι και η πολιτεία θα ξαναβρίσκει την ήσυχία της.

— Ο Φεύζαλ θα κρεμάσει πάλι μερικούς και οι άλλοι θα ξαναγυρίσουν στις δουλειές τους, του είχε πη ό Έλντ Μανσούρ. Μη σε κλετίζεσαι...

Ο Έλντ Μανσούρ είχε τις μεγαλύτερες έγκραστασίες πετρελαίου στη Βασόρα, αλλά έμενε μόλιμα στη Βαγδάτη... Στη Βαγδάτη είχε χτίσει ένα αληθινό ανάκτορο και ζούσε με αφάνταστη πολυτέλεια. Είχαν να τὸ κάνουν όλοι με τὸ χρυσάφι που σκόρπιζε άλόγوارιστα. Το χαρέμι του φιλοξενούσε τις πιο όμορφες γυναίκες τού κόσμου. Γυναίκες απ' όλες τις ράτσες κι απ' όλες τις χώρες. Ο Έλντ Μανσούρ πλήρωνε. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Είχε και ανθρώπους που ήξεραν να διαλέγουν και να πλουτίζουν το χαρέμι του. Ο Γιώργος Πατρέλης ήταν ό προσωπικός γιατρός του Έλντ Μανσούρ...

— Τα πράγματα χειρότερα φαν, είπε ύστερα από μία βδομάδα ό Έλληνας στον Μανσούρ. Οι επαναστάτες δεν λύγισαν. Βλέπω πώς κερδίζουν έδαφος...

— Ο Άλλάχ είναι μεγάλος! άποκρίθηκε χαμογελώντας ό Μανσούρ. Μη σε κλετίζεσαι...

Δεν σε κλετίζοταν για τὸν έαυτό του ό Γιώργος Πατρέλης. Ούτε πλούτη είχε, ούτε πετρελαιοπηγές για να φοβάται πώς με την επανάσταση θα τις χάσει. Η περιουσία του ήταν τα χέρια του και τὸ μυαλό του. Στη Βαγδάτη όλοι ήξεραν πώς δεν ύπήρχε δεύτερος σαν κι αυτόν χειρουργός. Τα χέρια του έκαναν πραγματικά θαύματα. Ηξερε να δουλεύει τὸ νυστέρι τόσο καλά, όσο κανείς άλλος... Πριν από καιρό, όταν ό Έλντ Μανσούρ τραυματίστηκε με τὴ «Μπούικ» που ώδηγούσε, όλοι οι γιατροί είχαν άποφασίσει να τὸ κόψουν τὸ δεξί πόδι. Ο Γιώργος Πατρέλης, όμως, όταν τὸν κάλεσε ό Μανσούρ, δήλωσε όρθά - κοφτά πώς δεν έπρεπε να κοπή τὸ πόδι.

— Τὸ πόδι μπορεί να σωθῆ, εἶπε στους άλλους γιατρούς ό Έλληνας.

Και τὸ πόδι σώθηκε. Ύστερα από τέσσερις μήνες ό Έλντ Μανσούρ περπατούσε χωρίς δεκανίκια. Αλλά όλους αυτούς τους τέσσερις μήνες ό Έλληνας δεν έλειψε από κοντά του. Είχε έγκρασταθῆ σε μία πτέρυγα τού παραμυθένιου παλατιού του και κάθιζε τόσο τὸν ξέταζε και έφημοζε τὴ θεραπεία του. Όμως δεν ήταν μόνο η σωτηρία τού Μανσούρ, που τὸν είχε κάνει διάσημο. Σ' όλη τὴ Βαγδάτη ήταν ό-

νομαστός και άγαπητός ό Έλληνας γιατρός. Πλούσιοι και φτωχοί τὸν εκτιμούσαν και τὸν θαύμαζαν...

*

Στις φτωχογειτονιές και στ' άνηλιαγα χαρόσιπα τών λαϊκών συνοικιών, στη δυτική όχθη τού Τίγρη, τού Τίγρη, οι άνθρωποι μιλούσαν μ' ευγνωμοσύνη για τὸν Πατρέλη. Γιατί ό Έλληνας γιατρός ποτέ δεν άρνήθηκε να προσφέρῆ τὴ βοήθειά του και τὰ φώτα τῆς έπιστήμης του στους φτωχούς, έντελώς δ' ωρεάν, χωρίς καμμία άμοιβή. Πολλές φορές, μάάλιστα, αντί να παίρνη έδινε χρήματα σε όσους δεν είχαν για ν' αγοράζουν τὰ άπαραίτητα φάρμακα...

— Ο, τι δίνεις ό Άλλάχ θα στὸ ξαναδώσει χίλιες φορές. Έλληνα! Τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, ό Άλλάχ θα θυμῆ τὴς καλές σου πράξεις...

Δεν φοβόταν, λοιπόν, για τὸν έαυτό του τὴν επανάσταση ό Πατρέλης. Οι επαναστάτες άφου έρχόντουσαν μέσα από τὸν λαό δεν θα τὸν πείραζαν. Άλλο ήταν εκείνο που τὸν κρατούσε σε μία φοδερή άγωνία.

— Μέσα σ' αυτούς που πολεμοῦν για τὸ καλό του τόπου, του εἶπε εμπιστευτικά μία μέρα ό άρραπῆς ύπηρέτης του, έχουν τρωπώσει και μερικοί κακοί πολίτες.

— Σ' όλες τις επαναστάσεις τὸ ίδιο γίνεται! παραδέχτηκε ό Έλληνας.

— Εδώ, όμως, τὸ πράγμα διαφέρει.

— Δηλαδή;

— Αὐτοί οι κακοί πολίτες μπαίνουν στὰ χαρέμια τών πλουσίων και σφάζουν τις γυναίκες που άρνούνται να τους ακολουθήσουν... Μά τὸν Άλλάχ, οι γυναίκες δεν φταίνε σε τίποτα...

— Ναι, δεν φταίνε! συμφώνησε ό Πατρέλης μηχανικά.

Σχεδόν άμέσως, όμως, ό νοῦς του πήγε στὴν Χεντλιε και η καρδιά του γέμισε άγωνία και άνήσυχα προαισθήματα...

Η Χεντλιε ήταν ό μεγάλος έρωτάς του. Μία μελαχροινή, Αφροδίτη, με φλογερά μαῦρα μάτια και μαλλιά που κατακυλούσαν σαν γυαλιστερός έβενος στους αγκαματένιους ώμους τού όμορφου κορμιού της. Ο Γιώργος Πατρέλης δεν θα μάθαινε ποτέ πώς ύπήρχε μία τόσο όμορφη γυναίκα στη Βαγδάτη, αν δεν γινόταν τὸ αὐτοκινητιοτικό δυστύχημα στὸ όποιο τραυματίστηκε ό Μανσούρ. Άν δεν άνατρεπόταν η «Μπούικ» που ώδηγούσε ό πλούσιος Ίρακινός και αν δεν κινδύ-

νευε τόσο σοβαρά τό δεξί του πόδι, ό "Έλληνας δέν θα γνώριζε ποτέ αυτόν τόν μελαχροινό άγγελο πού γέμισε τή ζωή του και τόν έκανε νά γνωριση τήν άληθινή ερωτική εύτυχία...

*

"Όταν τόν προσκάλεσαν στο άνάκτορο τού "Έλντ Μανσούρ, κι άνέλαβε νά τόν θεραπεύσει, δέν μπορούσε να φανταστή ποτέ ό τι ύπρχε εκεί μέσα ένας τόσο σπάνιος θησαυρός. Είδε την Χεντλιέ για πρώτη φορά ένα ρεγγαρόλουστο βραδυ, μιά βδομάδα ύστερα από την έγκατάστασι του στο παλάτι τού Μανσούρ. Καθόταν στην βεράντα και κάπνιζε. "Ένας χλιαρός άέρας πού έρχόταν από μακριά, έκανε τις φοινικίες νά απλώνουν νωχελικά τά φύλλα τους. Από τόν κήπο έφθανε σαν θυμίαμα πρως τ' αστέρια ή μυρωδιά των λουλουδιών. Καθόταν και κάπνιζε ρεμβάζοντας, βυθισμένος σε λογics-λογics σκέψεις.

Και τότε ξαφνικά, ειδη άνάμεσα στα λουλούδια νά προβάλλη μιά θεία όπτασια, ή Χεντλιέ. Τήν ειδη, αυτή τή νυχτερινή ώρα να γλυστράη κάτω άπ' τό φως τού φεγγαριου σαν ένα θεσπέσιο άνάερο δημιούργημα τής φαντασίας του.

"Η Χεντλιέ δέν τόν ειδη. Προχώρησε με άργό, νωχελικό βήμα στην πισίνα και στάθηκε. "Έρριξε ένα βλέμμα γύρω της, και όταν βεβαιώθηκε πως κανένα άδιάκριτο μάτι δέν ύπρχε εκεί γύρω, πέταξε τό έλαφρό φορεμα πού φορούσε. Τό κορμι της σαν ένα άγαλμα από αλάσαστρο, έλαμψε για μερικές στιγμές μέσα στη χλιαρή νύχτα. "Υστερα ρίχτηκε στο νερό...

"Ό Γιώργος Πατρέλης Ένωισε τήν καρδιά του νά χιπάη βιαστικά. Για μιά στιγμή σκεφθηκε πως αυτό πού έκανε, νά στέκη, δηλαδή, και νά κυττάη, χωρίς νά φαίνεται, μιά έντελώς γυμνή γυναίκα πού κολυμπούσε κάτω άπ' τό φ[ς τού φεγγαριου, δέν ήταν σωστό... Τό πιο φρόνιμο ήταν νά φύγη από τή βεράντα, νά μητ νά κλειστή μέσα στο δωμάτιό του ... "Όμως δέν σάλεψε. Δέν μπορούσε νά σαλέψη... Μιά άκατανίκητη έλξι τόν κρατούσε εκεί με τά μάτια κερφωμένα στο εξάισιο όραμα...

Πόση ώρα έμεινε εκεί ασάλευτος; Ό χρόνος, σε κάτι τέτοιες σπάνιες στιγμές τής ζωής τού ανθρώπου δέν λογαριάζεται. "Ένας άιώνας μοιάζει μ' ένα δευτερόλεπτο, κι ένα δευτερόλεπτο μ' έναν άιώνα... Τήν ειδη ύστερα από λίγο νά σταματάη

τα παιγνδια με τό νερό και ν' άνορθώνεται. Οι σταγόνες πού κυλούσαν σ' όλο τό μήκος τού βρεγμένου κορμιου της γίνονταν κάτω άπ' τό φως τού φεγγαριου περιδέραια από άσημι πού λαμποκοπούσαν...

Προχώρησε όρθή σχίζοντας τό νερό με τά πόδια της, προς τό μαρμαρένιο σκαλοπάτι τής πισίνας, εκεί πού ειχε αφήσει τό φορέμα της.

"Ό Πατρέλης δέν χόρταινε να τήν θαυμάζη. Ξαφνικά όμως, άκουσε μιά μικρή τρομαγμένη κραυγή. Ειχε πατήσει τό μαρμαρένιο σκαλοπάτι, αλλά τό πόδι της γλύστρησε κι έπεσε. "Ένα βογγητό τόνου έφθανε στ' αυτιά του μαζί με μιά άδύνατη έπίκληση βοήθειας...

*

"Η βεράντα ήταν σε ύψος περισσότερο από πέντε μέτρα. "Ό Έλληνας δέν άργοπόρησε. Κατάλαβε πως ή γυμνή γυναίκα κινδύνευε. Μ' ένα πήδημα πού θα τό ζήλευε και ό πιο έμπειρος άκροβάτης, τίναξε τό κορμι του άπανω από τό κάγκελλο τής βεράντας και γαντζώθηκε στα κλαριά ενός δέντρου πού βρισκόταν ένα μέτρο πιο εκεί. "Υστερα άφησε τόν εαυτό του νά γλυστρήση κάτω μήκος τού κορμου τού δέντρου και πάτησε στο έδαφος.

Τρέχοντας, έφθασε στην πισίνα... "Έφθασε στην πιο κρίσιμη στιγμή. "Η Χεντλιέ βυθιζόταν στο νερό. Τήν άρπαξε και τήν άνασήκωσε στα γέρα του μπράτσα. Ειχε χάσει τις αισθήσεις της. Τήν μετέφερε μακριά από τήν πισίνα και τήν ξάπλωσε άπαλά στη χλόη. "Η καρδιά της χτυπούσε άδύνατα. Από τήν πρώτη στιγμή διεπίστωσε πως τό χτύπημα από τό πέσιμο δέν ήταν καθόλου σοβαρό. Τήν συνέφερε χωρίς μεγάλη δυσκολία. "Υστερα από λίγο άνοιξε τά μάτια της. "Έβγαλε μιά πνιχτή κραυγή τρομαγμένου ζωου όταν τόν ειδη άπάνω από τό κεφάλι της, και από ένστικτο ντροπισσε προσάθησε με τά χέρια νά σκεπάση τό γυμνό κορμι της. Τής χαμογέλασε ένθαρρυντικά και τής έδωσε τό φορέμα της. Ντύθηκε άμίλητη με χαμηλά τό βλέμμα σαν ένοχος...

— Δέν είναι τίποτα, τής ειπε ό Πατρέλης. "Ένα έλαφρό κάταγμα. Με μερικά ζεστά επίθεματα θα περάση.

— Ποιος εισθε; τόν ρώτησε άνασηκώνοντας τά μάτια. Και πως βρεθήκατε εδώ;

Τής εξήγησε πως ήταν ό γιατρός τού "Έλντ Μανσούρ, και πως τήν άκουσε πού καλούσε σε βοήθεια κι' έτρεξε κοντά της.

Τὰ μακρὰ ματόκλαδα τῶν φλογερῶν ματιῶν τῆς τρεμπόιζαν καθῶς τὸν ἀκούγε νὰ τῆς μιλά. Τὸν κύτταζε μ' ἕναν παράξενο τρόπο. Ἦταν πραγματικά ἕνας ὁμορφος ἄντρας ὁ Γιώργος Πατρέλης. Τὸ βλέμμα τῆς ἔδειχνε πῶς τῆς ἄρεσε.

— Εἶμαι ἡ πέμπτη σύζυγος τοῦ Μανσοῦ... τοῦ εἶπε ὅταν ἔκρινος σταμάτησε νὰ μιλά. με λένε Χεντλιέ. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ πῶς μοῦ σώσατε τὴ ζωὴ. Εἶχα λιποθυμήσει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἔνοιωθα νὰ βυθίζωμαι στὸ νερό... Ἄν δὲν προφταίνατε...

— Ὁ! χαμογέλασε ὁ Ἕλληνας. Ὁ καθὲς ἄντρας τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε στὴ θέσι μου... Εἶμαι εὐτυχής που μπόρεσα νὰ σὰς βοηθῶ...

✱

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη φορά που τὴν εἶδε. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁμως, δὲν ἔπαψε νὰ τὴν σκεπτεται. Προσπάθησε νὰ τὴν ξεχάσει. Ἄδικος κόπος! Ἦξερε πόσο ἐπικίνδυνο ἦταν τὸ νὰ ἐρωτευθῆ κανεὶς μιά γυναίκα τοῦ Ἐλντ Μανσοῦ... Ὁ Μανσοῦρ θὰ ξέσχιζε, θὰ κομᾶτ ἀεὶ με τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ ἐκείνου πού θὰ τολμούσε νὰ κυττάξῃ ἐρωτικά μιά ἀπ' τὶς πολλές γυναῖκες τοῦ χαρμεῖου του. Τὸ ἤξερε αὐτὸ ὁ Ἕλληνας, ἀλλὰ δὲν τὸ λογάριζε. Μιά δυνατὴ φλόγα εἶχε φουντώνει μέσα του καὶ ὑπέφερε.

Ἐκανε σὰν τρελλὸς νὰ τὴν ξαναδῆ. Γύριζε τὶς νύχτες στὸν κηπο, περιμένε στὴν πύσινα, ἔκανε βόλτες κάτω ἀπ' τὰ κατάφωτα παρῶντου τοῦ χαρμεῖου. Τίποτα δὲν πέτυχε. Ἡ Χεντλιέ ποῦθεν δὲν φαινόταν...

Εἶχε ἀπελπισθῆ, ὅταν ἔγινε κάτι πού δὲν τὸ περίμενε. Ἐνα βράδυ χτύπησε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του. Ἄνοιξε καὶ γέμισε ἐκπληξί ὅταν εἶδε τὴν Ἀἴσε... Ἡ Ἀἴσε ἦταν μιά γριὰ Τουρκάλια, προσωπικὴ σκλάβια τῆς Χεντλιέ.

— Μὲ στέλνει ἡ κυρά μου, Ἕλληνα, τοῦ εἶπε. Τὸ μὲτωπό τῆς καίει σὰν τὴ φλογισμένη ἄμμο της ἐρήμου καὶ τὰ μάτια τῆς εἶναι κόκκινα ἀπ' τὶς νύχτες τῆς ἀγρύπνιας που περνᾷει... Ὁ Ἄλλαχ νὰ σοῦ εἶναι καλὸ. Πήγαινε κοντὰ τῆς. Σὲ περιμένει...

Ὁ Πατρέλης δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ πῆ ἡ γριὰ δευτέρη φορά. Ἀκολούθησε τὴν Ἀἴσε καὶ ἕστερα ἀπὸ λίγο διασχίζοντας τοὺς ἐρημους διάδρομους τοῦ παλατιοῦ ἔφθασε στὴν κάμαρα τῆς Χεντλιέ.

Ἡ γριὰ ἔφυγε. Ὁ Πατρέλης ἔσπρωξε σιγὰ τὴν πόρτα. Μέσα στὸ μισόφωτο μιάς ηλεκτρικῆς δεγιάζας πού γέμιζε ροζ ἀνταυγίες τὸ δωμάτιο, εἶδε τὴν Χεντλιέ...

— Τὸ ἤξερα πῶς θὰ ἔλθης, ἀγαπημένο μου, μισὸ τῆς καρδίας μου... τοῦ εἶπε.

Δὲν βόηκε λέξεις ν' ἀπαντήσῃ. Τὴν ἀγκάλιασε καὶ ἔνοιωσε τὸ κομμάτι τῆς νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴ γλυκεῖα προσμονὴ μέσα στὰ μπράτσα του. Τὰ χεῖλιά του συνάντησαν τὰ δικά τῆς καὶ μιά γλυκεῖα φωτιά γέμισε τὸ αἷμα του...

Τὰ ζημερώματα ἔφυγε. Τὸ βράδυ ξαναπῆγε. Κι' ἀπὸ τότε ὅλες τὶς νύχτες τὶς περνοῦσε κοντὰ στὴν Χεντλιέ.

— Σὲ θέλω ἐντελῶς δική μου, Χεντλιέ! τῆς εἶπε μιά νύχτα. Σὲ λίγες μέρες ὁ Ἐλντ Μανσοῦρ θὰ εἶναι ἐντελῶς καλὰ. Δὲν θὰ χρειάζεται πιὰ τὶς περιποιήσεις μου. Θὰ φύγω ἀπ' τὸ παλάτι. Δὲν θὰ μπορούμε νὰ βλεψοῦμαστε τόσο εὐκολα. Θέλεις νάρθηξ μαζί μου; Θὰ σὲ κάνω γυναίκα μου... Νὰ φύγουμε μακριὰ ἀπὸ τὴν Βαγδάτη...

— Μαζί σου ἔρχομαι καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, φῶς τῶν ματιῶν μου! φιθύρισε ἡ Χεντλιέ...

✱

Ὁ Ἐλντ Μανσοῦρ γιαιτρεύτηκε. Ὁ Γιώργος Πατρέλης ξαναγύρισε στὸ σπίτι του. Τώρα οἱ συναντήσεις του με τὴν Χεντλιέ ἀραιώσαν.

Ἐστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ἦταν Σάββατο... Τὸ Σάββατο περνοῦσε τὸ ἀεροπλάνο πού ἔκανε τὸ δρομολόγιο τῆς Ἀθῆνας μέσω Καΐρου. Αὐτὸ θὰ ἔπιαναν. Εἶχε βγάλει κιόλας τὰ εἰσιτήρια ὁ Πατρέλης. Τὴν Παρασκευὴ, ὁμως, ξέσπασε ἡ ἐπανάστασι στὸ Ἰράκ καὶ ἡ Βαγδάτη γέμισε πυροβολισμοὺς καὶ φλόγες.

— Μερικοὶ κακοὶ πολῖτες τρυπνοῦν ἀνάμεσα στοὺς ἐπαναστάτες καὶ τὰ βάζουν με τὶς γυναῖκες τῶν χαρμεῖων, τοῦ εἶπε ὁ ὑππρέτης του ὁ Μίτκαλ.

Ὁ νοῦς του πήγε στὴν Χεντλιέ καὶ ἡ καρδιά του γέμισε ἀγωνία. Ὁ Ἐλντ Μανσοῦρ, ὁμως, πού ἔβλεπε πῶς οἱ ἐπαναστάτες ζύγωναν πρὸς τὴ συνοικία ὅπου βρισκόταν τὸ μεγαλόπρεπο σπίτι του εἶχε διπλομανταλώσει τὶς πόρτες καὶ εἶχε ὀπλίσει τοὺς σκλάβους καὶ τοὺς ὑππρέτες του. Ὁ Μίτκαλ, πού ἔστειλε ὁ Πατρέλης νὰ συναντήσῃ τὴν Ἀἴσε, δὲν μπόρεσε νὰ μῆθι στὸ παλάτι.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἕλληνα γέμισε ἀπελπισία. Οἱ φωνὲς καὶ οἱ πυροβολισμοὶ ζύγωναν. Ἐτρεξε στὸ παραθύρο... Πίσω ὅπο τὶς κλειστὲς γρίλλες στὸ βάθος τῆς μεγάλης λεωφόρου, εἶδε τὸν ἀνθρώπινο χεῖμαρρο πού κατέβαινε. Ἦταν φανερό πῶς πήγαιναν στὸ ἀνάκτορο τοῦ Μανσοῦρ. Χωρὶς νὰ καθυστερήσῃ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἔξοδο.

— Πού πᾶς, ἀφέντη, τρελλάθη- κες; φώναξε ὁ Μίτκαλ.

Δεν έδωσε απάντησι. Βγήκε στο δρόμο και τρεχοντας έφθασε στο σπίτι του Μανσούρ. Η μεγάλη πόρτα ήταν κλειστή. "Άρχισε να χτυπά με τις γροθιές του τη σιδερένια πόρτα. Ένα μικρό ποτάκι άνοιξε και είδε δυο μάτια τρομαγμένα να τον κυττάζουν.

— Είδοποίησε τόν αφέντη σου άμέσως! του έιπε.

Σε λίγο του άνοιξαν τήν πόρτα και μπáινοντας μέσα αντίκρυσε τó κατάχλωμο πρόσωπο του Μανσούρ.

— Έμαθα πώς σχεδιάζεις να χτυπήσης τούς επάναστατες, του έιπε ó Έλληνας. Αυτό είναι μια τρέλλα. Δεν θα είναι τίποτα ορθοί εδώ μέσα... Υπάρχει τρόπος ν' αποφύγουμε τó μακελλείο! Αφίσε με να κάνω αυτό που ξέρω εγώ. Κάθε λεπτό που περνάει είναι πολυτιμο. Δωσε διαταγή στους ανθρώπους σου να μη πυροβολήσουν και πηγαίνετε όλοι μέσα!...

Ο Μανσούρ ύπόκουσε και άπομακρύνθηκε με τούς ανθρώπους του στο έσωτερικό του σπιτιού.

Όταν έμεινε μόνος ó Πατρέλης άνοιξε διάπλατα τη μεγάλη πόρτα του σπιτιού και στάθηκε ορθος στο κατώφλι. Έξαλλο τó πλήθος πλησίαζε. Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Έκατοντάδες μάτια στυλωθηκαν γεμάτα έχθρα στον άνθρωπο που στεκόταν εμπρός στην πόρτα του παλατιού του Μανσούρ. Ο Έλληνας με σταυρωμένα τά χέρια στο στήθος περίμενε...

Ξαφνικά οί κραυγές σταμάτησαν κι' έγινε ησυχία. Κάποιοι ανεγνώρισε τόν Γιώργο Πατρέλη.

"Υστερα κι' άλλος κι' άλλος. Μεσα στο έξαλλο πλήθος που προερχόταν απ' τις φτωχοσυνοικίες, υπήρχαν πολλοί άνθρωποι που είχαν ευεργετηθή απ' τόν Έλληνα γιατρό. Ακούστηκαν φωνές:

— Ό Έλληνας!...

— Ναι, αυτός είναι!...

*

"Υστερα από λίγο, τó ανθρώπινο ποτάμι από σεβασμό στο πρόσωπο εκείνου που στεκόταν εκεί άσπολος, προσπέρασε τó παλάτι του Μανσούρ και χάθηκε στο βάθος του δρόμου... Τήν άλλη μέρα όλα ήταν πάλι ήσυχα. Η επανάστασις είχε έπικρατήσει και σιγά-σιγά ó κοσμος ξαναγύρισε στις εργασίες του.

— Είσαι ó σωτήρας μας, έιπε ó Έλντ Μανσούρ στον Έλληνα. Ζήτησε μου ό,τι θέλεις. Δεν θα σου άρνηθώ τίποτα...

Ο Πατρέλης τόν κύτταξε κατ'άματα.

— Ό,τι κι' αν ζήτησá ;

— Στ' όνομα του Άλλαχ, ναι, Έλληνα!

— Θέλω να μου χαρίσης τήν Χεντλιε, Μανσούρ, έιπε άπλα...

Ο Έλντ Μανσούρ χαμογέλασε.

— Είναι ό,τι σγαπάω περισσότερο, γιατρέ! άποκρίθηκε. Όμως χαλάλι σου!...

Δέκα μέρες άργότερα ó Γιώργος Πατρέλης και ή όμορφη Χεντλιε ταξίδεuan ευτυχισμένοι μ' ένα άεροπλάνο τής γραμμής για τήν Άθηνά..

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ SHORT STORIES!!!

Ο ΤΙΓΡΗΣ ΤΗΣ ΚΙΤΡΙΝΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας νεαρός Κινέζος μαθαίνει τó όνομα του στυγερού δολοφόνου του πατέρα του και σφετεριστή της πατρικής του κληρονομιάς και παίρνει τήν εκδίκηση με τó ίδιο του τó χέρι τιμωρώντας τον δολοφόνο με τόν ίδιο τρόπο.

‘Ο χορός της, ‘Εστρέλας είχε μαγέψει τόν Γιώργο Πετρίδη.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΛΑΜΕΓΚΟ

Η ΕΣΤΡΕΛΑ ήταν μια ά-
πό τις σπάνιες τσιγγά-
νικες όμορφιές. Ο Γιώρ-
γος Πετρίδης την πρω-
τοείδε στην πλατεία της Ταπει-
νοφροσύνης. Τούτη η πλατεία
βρίσκεται κοντά στο Χενίλ, το
μεγάλο ποτάμι, που έρχεται από
τη σιέρρα και ποτίζει την φλο-
γισμένη πεδιάδα της Γρενάδας.
Το παράξενο όνομά της το χρω-
στάει σε δυο παλιούς δοξασμέ-
νους βασιλιάδες της Ισπανίας.
Κι’ αυτό γιατί εκεί ξεπέζεψαν ά-
πό τ’ αλόγά τους πριν πεντακό-
σια χρόνια ο Φερδινάνδος της
‘Αραγωνίας και η ‘Ισαβέλλα της
Καστίλλιας και με δακρυσμένα
μάτια γονατιστοί φίλησαν το
χώμα κι’ εύχαρίστησαν το Θεό
που τους βοήθησε να διώξουν, ύ-
στερα από δεκάχρονη πολιορκία,
άπ’ την ‘Αλάμπρα, τους τελευ-
ταίους ‘Αραβες κατακτητές που
είχαν άπομείνει στην ‘Ισπανία.

‘Εκεί λοιπόν, στην πλατεία της
Ταπεινοφροσύνης, είδε για πρώ-
τη φορά την ‘Εστρέλα να χορεύη
ο Πετρίδης. Γινόταν ένα τσιγγά-
νικο πανηγύρι. Γλυκές μελωδίες
έβγαζαν οι κιθάρες που έπαιζαν
οι τσιγγάνοι. Χόρευαν κι’ άλλες
τσιγγάνες. Μά’ εκείνη ξεχώριζε.

‘Ηταν ένας παράξενος τύπος.
Κάτω άπ’ τη φαρδεία, κλαδωτή
φούστα της ύπηρχε ένα σφιχτο-
δεμένο κοριτσιάτικο κορμί που
προκαλούσε σε κάθε κίνηση και
σαγήνευε. Τα γυαλιστερά, μαύρα
μαλλιά που πλασιώναν το με-
λαχροινό πρόσωπό της, της έδι-
ναν μια γλυκεία έκφραση. Τα μά-
τια της φεγγοβολούσαν παράξενα
και σκορπιάν φλόγες, που άνα-
δαν άμαρτωλούς πόθους.

‘Ο χορός της ήταν λάγνος. ‘Η
κάθε κίνηση του κορμιού της και
των χεριών της, που κρατούσαν
πότε το ντέφι και πότε τις κα-
στανιέττες ήταν μια άγρια πρό-

κλησι στις αισθήσεις. Τα κόκκινα, σαρκώδη χείλη της, μία πιελία αίμα στο μελαχροινό πρόσωπο, ύγρα, μισάνοιχτα, σιγότερεμαν σαν να πρόσμεναν ένα φλογισμένο φίλημα...

— Όλέ! Όλέ!

Οι άλλοι τσιγγάνοι, όσοι δεν έπαιξαν κιθάρα, κι' οι τσιγγάνες που δεν χορεύαν, χτυπούσαν ρυθμικά τα χέρια τους, σύμφωνα με το χρόνο της μουσικής, συνοδεύοντας τον χορό της Έστρέλας, έναν χορό που έκανε το κορμί της να κυματίζει σαν φλόγα. Ο Πέτρος Πετρίδης δεν χόρταινε να τών κυττάει. Ήταν μία σπεροχη όπτασία, μια σερινή μελαχροινή όπτασία.

— Δεν είναι όμορφη, Αντώνιο; ρώτησε κάποιον που στεκόταν δίπλα του.

— Ναι, πολύ όμορφη! παραδέχτηκε έκείνος. Όμως κανείς δεν μπορεί να καυχήθῃ πως κατόκτησε την Έστρέλα.

Κάτι πήγε να απαντήσει ο Έλληνας, αλλά ο λόγος δεν βγήκε απ' τα δόντια του. Το βλέμμα του είχε διασταυρωθῆ με το βλέμμα της τσιγγάνας, κι ένοιωσε μία δυνατή φωτιά να γεμίζει το αίμα του. Ένα ήδονικό ρίγος διέτρεξε το κορμί του.

— Αυτή είναι γυναίκα! μουρμούρισε.

Έκείνη, σαν να μάντεψε τις σκέψεις του, του έστειλε ένα ζεστό χαμογέλο. Της χαμογέλασε κι' αυτός κι' η καρδιά του χτύπησε διαστικά κι' χαρούμενα. Λίγο ακόμα και θ' άπλωνε τα χέρια του να την άγκαλιάσει... Είχε φτάσει, χορεύοντας πάντα, πολύ κοντά του.

— Όχι! τον έμπόδισε ο Αντώνιο. Πρόσεξε, Τζώρτζιο. Οι τσιγγάνοι δεν άστειεύονται με τον έρωτα...

— Είσαι κούτος, Αντώνιο! γκρίνιαξε ο Πετρίδης. Δεν είδες πώς μου χαμογέλασε;

— Ναι. Άλλά εκεί κάπου άνάμεσα σ' αυτούς που παίζουν κιθάρα είναι ο Άλέντσιο. Άν θέλεις, ρίξε μία ματιά προς το μέρος του και θα καταλάβεις.

— Ποιος είναι ο Άλέντσιο;
— Ο άρραβωνιαστικός της Έστρέλας, Τζώρτζιο.

Μ' ένα άδιόρατο κίνημα του κεφαλιού του τον έδειξε. Ήταν ένας ψηλός νέος τσιγγάνος, μ' ένα κόκκινο λουλουδι στ' αύτι. Ένα φιλό, μαύρο μουστακάκι στόλιζε το έπάνω του χείλος. Έπαιζε κιθάρα, αλλά το βλέμμα του ήταν καρφωμένο με μία συγκρατημένη έκφραση μίσους προς το μέρος του Έλληνα.

— Την είδε που σου χαμογέλασε, Τζώρτζιο, και ηλεύει.

Ο Πετρίδης άνασήκωσε τους ώμους και χαμογέλασε.

— Μ' άρέσει πολύ η Έστρέλα, Αντώνιο, και νομίζω πώς της άρέσω κι' εγώ. Θα γινόμουν γελοίος άν την άφωνα, έπειδή έκείνος ο Άλέντσιο ηλεύει...

Αυτή ήταν η πρώτη φορά που είδε την Έστρέλα ο Πετρίδης κι' ήταν γραφό να μη τῆ λησμονήσει ποτε πια στη ζωή του. Ο Γιώργος Πετρίδης ήταν γιος ενός πλούσιου Έλληνα κι' είχε έρθει στην Γρενάδα πριν δυό μήνες να περάσει τις διακοπές του στο σπίτι του Αντώνιο Κοστέλλο. Με τῶν Κοστέλλο είχαν γνωρισθῆ στην Άθήνα, όπου κι' οι δυό σπούδαζαν στο Πανεπιστήμιο. Ο Κοστέλλο ήταν γιος του άλλοτε έμπορικού άκολουθού της Ίσπανικής Πρεσβείας, κι' είχε μείνει κάμποσα χρόνια στην Έλλάδα.

Ή πατρίδα σου, Τζώρτζιο, είναι ώραία! του έλεπε μία μέρα. Άλλά και η δική μου πατρίδα δεν πάει πίσω. Θέλω να γνωρίσεις την Ίσπανία.

— Κάποτε θάρθῃ στην Ίσπανία, Αντώνιο.

Πῆγε στην Ίσπανία ο Πετρίδης, κι' η Ίσπανία τον είχε κατακτήσει. Και η Γρενάδα τον μάγεψε. Κι' αυτό γιατί στη Γρενάδα είδε την Άλάμπρα. Η Άλάμπρα είναι το πραγματικά

παραμυθένιο παλάτι που έχτισαν οι Άραβες βασιλιάδες όταν έπι ο κ τ ακόσια χρόνια κρατ ο υ σ α ν σκλάβά τῆ χώρα. Όποιος δεν είδε τῆ Γρενάδα, δεν είδε τίποτα, λέει ένα παλιό σπανιόλογο τραγουδάκι. Η Γρενάδα είναι ένα κομμάτι όμορφης μελαγχολίας, που έχει τῆ γευσί δυνατού κρασιού. Σε μεθάει, αλλά γεμίζει θλίψη τῆν καρδιά. Η Άλάμπρα είναι η κορώνα τῆς Γρενάδας.

Πίσω απ' τούς μεγάλους δρόμους με τα καινούργια σπίτια υπάρχουν τα παλιά κτίρια, που γκρεμίζονται σιγα-σιγα, φαγωμένα από το σαράκι του χρόνου. Στους δρόμους της κυκλοφορούν τσιγγάνες και καλοφτιαγμένες Σπανιόλες με στητό κορμί, μαύρα μάτια κι πολύχρωμα σάλια με χτένες στα μαλλιά.

Άπ' τῆν Άλάμπρα γύριζαν έκείνο τ' απόγευμα ο Πετρίδης κι' ο Κοστέλλο όταν συνάντησαν στην πλατεία Ταπεινοφοσύνης το τσιγγάνικο πανηγύρι. Κι' όταν τῆ πανηγύρι τελείωσε και σκόρπισαν οι τσιγγάνοι, ο Γιώργος Πετρίδης ήξερε πώς δεν θ' άφανε τῆ Γρενάδα τόσο πολύ σύντομα...

— Πώς θα μπορέσω να ξαναδρά την Έστρέλα, Αντώνιο; ρώτησε το φίλο του.

Ο Καστέλο τόν κύτταξε ξαφνιασμένος.

— Πέρ Ντίος! Δεν πιστεύω να μιλάς σοβαρά, Τζώρτζιο;

— Σοβαρά μιλάω, Αντώνιο. Ήταν μιά αβάσταχτη φλόγα που τόν έκαψε. Ή φωτιά που είχε ανάψει στο αίμα του το προκλητικό χαμόγελο της όμορφης τσιγγάνας τόν ζεματούσε. Ο έρωτας είχε φωλιάσει στην καρδιά του...

— Ξέχασέ την, Τζώρτζιο.
— Δεν θα μπορέσω! αναστέναξε ο Έλληνας.

✱

Το ήξερε, ήταν βέβαιος, πως δεν θα μπορούσε να την ξεχάσει. Το φλογερό βλέμμα της, το γεμάτο υποσχέσεις χαμόγελο της τόν κυνηγούσαν παντού. Έψαχνε προσπαθώντας να την ξαναδύ. Πουθενά όμως δεν κατάφερε να την άναμψη. Είχε άρχεισει να απελπίζεται.

— Ίσως έφυγε με κανένα καρδάνι τσιγγάνων, του είπε ο Αντώνιο. Οι τσιγγάνοι δεν έχουν μόνιμο τόπο κατοικίας, όπως ξέρεις. Μη κοπιάζεις, λοιπόν, άδικα.

— Ίσως, παραδέχτηκε. Ίσως έχεις δίκιο...

Άλλά την άλλη μέρε είδε την Έστρέλα έντελώς άπροσδόκητα μπροστά του ο Έλληνας. Οι πρώτες σκιές, που προαναγγέλλαν τη νύχτα, είχαν άρχεισει να πέφτουν όταν την συνάντησε. Ένοιωσε την καρδιά του έτοιμη να σπάσβ. Τόν είχε προσπεράσει χωρίς να τόν δει. Έτρεξε και την σταμάτησε.

— Έστρέλα! της είπε.

Ή μικρή τσιγγάνα σταμάτησε ξαφνιασμένη και τόν κύτταξε. Ύστερα τά σκούρα μάτια της σπινοδόλησαν καθώς τόν άνεγνώρισε και του χαμογέλασε. Πόσο όμορφα χαμογέλουσε! Ήταν περισσότερο όμορφη από την πρώτη φορά που την είδε. Είχε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο καρφίτωμένο στα μαλλιά της.

— Σ' αγαπώ, Έστρέλα! της είπε. Είμαι περαστικός απ' αυτόν τόν τόπο. Έχω χρήματα πολλά. Θέλεις να φύγουμε μαζί; Τά ματοβλέφαρά της τρεμόπαιξαν και κάτι σαν θλιψη πέρασε απ' το βλέμμα της.

— Ή Έστρέλα είναι άραβωνισμένη, είπε. Ο Άλέντσιο θα σκοτώση την Έστρέλα αν άκολουθήση έναν ξένο.

— Φοβάσαι, Έστρέλα;

— Όχι τόσο για μένα, αναστέναξε. Φοβάμαι περισσότερο για σένα, ξένε. Ο Άλέντσιο εί-

ναι κακός. Ή ζήλεια θολώνει το νου τών ανθρώπων.

Βάδιζαν ο ένας πλάι στον άλλο, άμίλητοι σ' ένα μισοσκοτεινο δρόμο. Είχαν βγεί έξω απ' την καινούργια πόλι.

Το φεγγάρι βγήκε και πασπάλισε με το άσπμι του τόν λόφο της Άλάμπρας. Κάτω από μιά ιτιά η τσιγγάνα σταμάτησε.

— Δεν πρέπει νάρθης περισσότερο μαζί μου, είπε στον Έλληνα. Έδώ στις πλαγιές του λόφου είναι το σπίτι μου. Αν σε δη κάποιος απ' τη φυλή μου Ίσως τó πη στον Άλέντσιο...

— Θα σε ξαναδώ; ρώτησε και το βλέμμα του ήταν μιά σιωπηλή ίκεσία.

Σκεφτηκε λίγο πριν άπαντήσει. Ύστερα χαμογέλασε.

— Κι εγώ σ' αγαπώ, του είπε. Όταν χόρευες το Φλαμέγκο στην πλατεία, είδα τά μάτια σου και διάβασα μέσα σ' αυτά τη μοίρα μου. Σ' άπόφυγα όσο μπόρεσα, γιατί ξέρω τι με περιμένει. Όμως τά μάτια μου αντίμωσαν τά δικά σου... Ο,τι γράφει δεν ξεγράφει...

Κι έτσι καθώς του μιλούσε, ρίχτηκε άπάνω του, τύλιξε τά μπράτσα της γύρω απ' το λαιμό του και κόλλησε τά φλογισμένα χείλη της στο στόμα του. Μιά πρωτόγνωρη εύτυχία πλημμύρισε τó κορμι του.

— Είσαι τó πιό όμορφο κορίτσι της Γρενάδας, Έστρέλα! ψιθύρισε.

Ή τσιγγάνα ξέφυγε απ' την άγκαλιά του. Τράβηξε τó κόκκινο τριαντάφυλλο απ' τά μαλλιά της και του τώδωσε...

— Αύριο, πριν βγεί τó φεγγάρι, θα σε περιμένω εδώ, αγαπημένε μου, του είπε.

— Θα είμαι εδώ πριν από σένα! άπάντησε.

Έμεινε ασάλευτος και την παρακολούθησε με τó βλέμμα του όσο που χάθηκε στο άνθηφορικό καλντερίμι που έφερε στο Άλμπαυσίν. Ύστερα, όταν έπαψε πιά να την βλέπει, γύρισε με άργο θημα στην πόλι. Ή καρδιά του ήταν γεμάτη από μιάν άπεριγραπτη εύτυχία. Είχε τή γεύση τών φιλιών της στο στόμα του...

✱

Συναντήθηκαν τó άλλο βράδυ. Το φεγγάρι τούς δρθηκε άγκαλιασμένους. Ήταν δική του πιά η Έστρέλα. Ήταν ο πρώτος, και του είχε δοθή με όλη τη λαχάρα του θηλυκό άγριμιού, που διψάει για έρωτα. Είχαν καρη την άγάπη τους με όλους τούς πόρους τού κορμιού τους κι όταν χώρισαν ήταν σαν να είχαν ζήσει ένα άπίστευτα όμορφο όνειρο...

Κάθε βράδυ τώρα την συναντούσε. Και κάθε βράδυ, ώρες ατέλειωτες ἀγκαλιάζονταν και φιλιούνταν αχόρταγα. Όταν γάριζαν ήταν κι' οι δυο θλιμμένοι. Θά ήθελαν να μην έρχοιαν ποτέ το ημέρωμα. "Αν ήταν δυνατό να σταματήσουν τ' αστέρια, να διώξουν τον ήλιο, να μην αφήσουν το φως να φανή...

— Δέν την χόρτασες; τόν ρώτησε μιά μέρα ο Καστέλο.

— Την αγαπώ, Τόνιο.

— Ο 'Αντώνιο χαμογέλασε.

— Τότε θ' αρχίσει να σε βαρύνει αυτή.

— Δέν την ξέρεις. "Αν την ήξερες, θά μιλούσες διαφορετικά γι' αυτήν.

"Ένα ημέρωμα καθώς έφευγε η νύχτα κι' ήταν έτοιμοι να χωρίσουν, άκουσαν κάποιο θόρυβο εκεί κοντά, πίσω από τους μεγάλους, σκοτισμένους, ἀγκαθωτούς κάκτους. "Η 'Εστρέλα σφίχτηκε τρομαγμένη επάνω στον 'Ελληνα.

— Κάποιος είναι, εκεί, είπε με τρεμουλιαστή φωνή. Κάποιος μάς παραμονεύει, αγαπημένε μου...

Ο "Ελληνας στύλωσε τ' αὐτί. Τίποτα δέν ξανακούστηκε.

— Μή φοβάσαι, τής είπε.

"Έτρεξε πρὸς τούς κάκτους. Το βλέμμα του διέγραψε ένα τόξο, ψάχνοντας τὸ μισοκόταδο. Κανείς δέν ὑπῆρχε. Ξαναγύρισε κοντά της. "Ήταν χλωμή και τρομαγμένη.

— Δέν ήταν τίποτα, τήν καθησυχάσε ο Πετρίδης.

Προσπάθησε νὰ χαμογελάσει ἡ 'Εστρέλα.

— Πόσο τρόμαξες, γλυκὲ μου φιθύρισε. Για μιά στιγμή πίστευσα πὼς μπορούσε νὰ ήταν ὁ 'Αλέντσιο, πὺ παραμόνευε.

Χαμογέλουσε, μὰ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεπε. Τὴν ἀγκάλιασε και τὴν φίλησε.

— Δέν ήταν κανείς, τῆς είπε.

— Θέλω νάρθης αὐριο σὶν πλατεία, αγαπημένε μου.

— Θάρθῶ, 'Εστρέλα...

— Κι' ὕστερα, ἀόγυτερα, θά σὲ περιμένω ἐδῶ, ὅπως πάντα...

— Ναί, γλυκεῖά μου ἀγάπη...

✱

Τὸ τοιγγάνικο πανηγύρι σὶν πλατεία τῆς Ταπεινοφροσύνης εἶχε ἀνάψει ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ὁ Γιώργος Πετρίδης. Οἱ τοιγγάνοι ἔπαιζαν τῆς κιθάρης τους κι' οἱ γυναῖκες χόρευαν. "Υστερα, ἀπομείνε μιά νὰ χορεύει; ἡ 'Εστρέλα. Χόρευε τὸν γνήσιο, τοιγγάνικο χορὸ, τὸ φλαμέγκο. Τὸ λυγερὸ κορμὶ τῆς, πότε στροβιλιζόταν ἀσυγκράτητα, πότε ἔγερνε πρὸς τὰ πίσω και γινόταν ἕνα ὑπέροχο τόξο, πότε ἔγερνε πρὸς τὰ ἐμπρὸς και τὰ γυαλιστερά, μαύρα μαλλιά τῆς, στολισμένα με μιά

ψηλὴ χτένα κι' ἕνα γκρενα τριαντάφυλλο, ξεχύνονταν σάν ἕνας ὀρμητικὸς γείμαρος σὲ ἀέρα.

"Ήταν ὑπέροχο. Δέν χόρταινε νὰ τὴν κυττάξῃ. Κι' ὅταν τὸν κυττάξε κι' αὐτὴ και τὰ δλέμματα τούς ἀνταμώναν, ἕνα χαμόγελο ἀνθίζει σὲ ξαναμμένο, μελαχροινὸ πρόσωπο τῆς.

Ο 'Αλέντσιο ἦταν ἐκεῖ. 'Αλλά δέν ἔδειχνε νὰ τὴν ἐνοχλεῖ ἡ παρουσία του. Φανερά, ἀσυγκράτητα, χαμογέλουσε σὲ τὸν 'Ελληνα. "Ήταν σάν νὰ μὴ τὸν λογάριζε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς...

— Χαμογελάει ἀπελευπσιμένα, ψιθύρισε ὁ 'Αντώνιο Καστέλο.

Ο Πετρίδης τὸν κυττάξε ξαφνιασμένος.

— Δηλοῦ; Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Εἶναι σάν νὰ ὄχι πάσει ἀπόφασι πὼς πρόκειται νὰ πεθάνῃ, ἀπάντησε σοβαρὰ ἐκεῖνος. Διαφορετικά, δέν ἐξηγεῖται πὼς δέν φοβάται τὸν 'Αλέντσιο. Ο τρόπος πὺ τὴν κυττάζει ὁ 'Αλέντσιο δέν μοῦ ἀρέσει... "Αν τὴν ἀγαπᾶς πρέπει νὰ τὴν ἀπομακρύνῃς ἀπ' τὴ Γρενάδα.

— Θὰ τὴν πείσω ἀπόψε νὰ με ἀκολουθήσῃ, 'Αντώνιο.

Εἶχε σουρουπώσει πιά ὅταν τὸ τοιγγάνικο πανηγύρι τελείωσε. Οἱ τοιγγάνοι ξεκίνησαν τραγουδώντας ἀπ' τὴν πλατεία γιὰ τὸν λόφο τοῦ 'Αμπαῦσιν. 'Εκεῖ ἦταν τὰ χαμόσπιτά τους. Ο Πετρίδης κυττάξε τὸ ρολοῖ του.

— "Υστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες θὰ τὴν ἀνταμῶσω, εἶπε.

Οἱ δυὸ ὥρες τοῦ φάνηκαν δυὸ αἰῶνες. Τὰ λόγια τοῦ 'Αντώνιο Καστέλο τὸν εἶχαν κάνει ἀνησυχιο. Πρὶν βγῆ τὸ φεγγάρι, ξεκίνησε γιὰ τὴν παλιὰ πόλι. 'Εκεῖ, κατὼ ἀπ' τὴν ἰτιά, κοντὰ στοῦς μεγάλους κάκτους, θὰ τὸν περιμένει, ὅπως κάθε βράδυ, ἡ 'Εστρέλα. Ἀπόψε δέν θὰ τὴν ἀφίνε νὰ γυρῆ σὲ 'Αμπαῦσιν. Θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζί του, νὰ χαροῦν μακριὰ ἀπ' τὴν Γρενάδα, τὸν ἔρωτά τους...

"Η καρδιά του χτύπησε χαρούμενα καθώς εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὴν ἰτιά. Τάχυνε τὸ βῆμα του. Καὶ τότε, ὅταν πλησίασε κάπως, ἄκουσε ἕνα πνιχτὸ βογγητό. "Ασκημα προαισθήματα φούντωσαν μέσα του. Τρέχοντας, ἔφτασε σὲ δέντρο. "Ένα παγωμένο ριγος τυλίξε τὸ κορμὶ του καθώς εἶδε τὴν 'Εστρέλα πρῆμένη σὲ χῶμα. Γονάτισε κι' ἔσκυψε ἀπάνω τῆς. Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, πὺ ἔβγαίνε ἐκεῖνη τὴν ὥρα, εἶδε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς. "Ένα μαχαίρι ἦταν κερφωμένο σὲ στήθος τῆς, κατὰ τὸ μέρος τῆς καρδιάς. Πέρασε τὸ χέρι του κατὼ ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς και τὸ ἀνασήκωσε.

— 'Εστρέλα! τής είπε με ραγισμένη φωνή. 'Εστρέλα, αγάπη μου...

Μισάνοιξε τὰ μάτια. Τὸν ἀνεγνώρισε κι' ἕνα ἀχνό, πικρὸ χαμόγελο σχεδιάστηκε στὰ χεῖλιν της.

— 'Αγαπημένε μου, ψιθυρίσε. Τώρα πού σε εἶδα, μπορῶ νὰ πεθάνω...

— Δέ θὰ πεθάνης, 'Εστρέλα..

— Εἶναι ἀργά πιά, μεγάλε μου ἔρωτα...

— Ποιὸς σέ χτύπησε, 'Εστρέλα;

— 'Ο 'Αλέντσιο... Ἦταν αὐτὸς πού παραμόνευε πίσω ἀπὸ τοὺς κάκτους χτές. Ἦθελε νὰ με σκοτώσῃ ἀπὸ νωρίς. Μὰ τὸν παρακάλεσα νὰ μὸ δώσῃ μιὰ μικρὴ προθεσμία... Ἦθελα πρὶν πεθάνω νὰ χορέψω γιὰ σένα τὸ τελευταῖο φλαμέγκο τῆς ζωῆς μου, λατορεία μου...

Κάτι πῆγε νὰ πῆ ἀκόμα, μὰ δὲν μπόρεσε. Ἡ φωνή της ἔσβησε καὶ τὰ μάτια της, τὰ ὀμορφα, μαύρα μάτια, ἔμειναν μισόκλειστα, παγωμένα ἀπ' τὴν ἀνάσα τοῦ θανάτου πού τὴν ἀγκάλιασε...

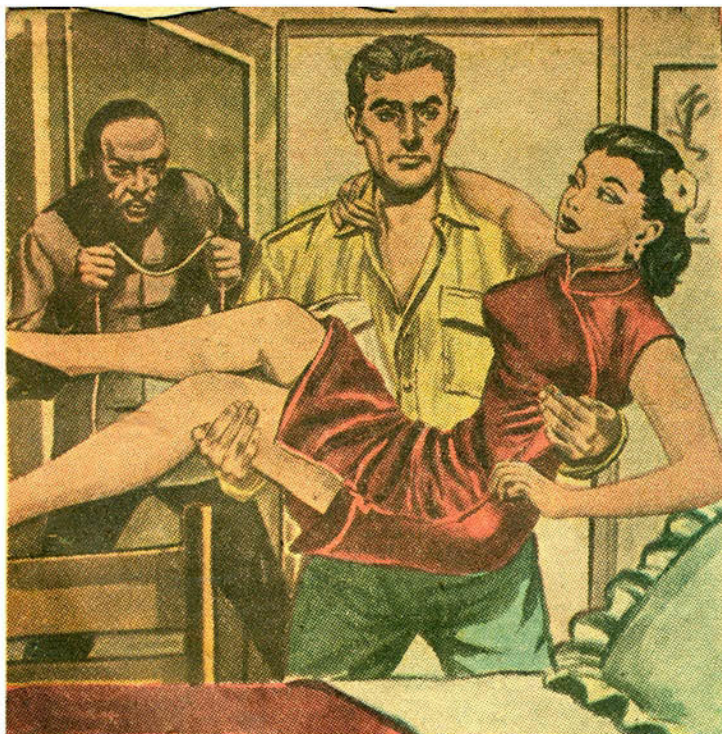
ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΤΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ SHORT STORIES!!!

ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Με ἕνα σύντομο detective story διήγημα δια χειρὸς Τζιμμου Κορίνη, τὸ ἐλληνικὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ γνωρίζει καὶ σε ἐντυπν μορφή του δημοφιλή ἀπὸ τὸν κινηματογράφου G-Man Λέμμου Κώσιον, χαρακτῆρα που δημιούργησε ὁ Πῆτερ Τσέινι. Δεκάδες, κατόπιν περιπέτειες τοῦ ἥρωα με τὸ ιδιότυπο λεξιλόγιο θα δημοσιευτοῦν στὴ Μάσκα καὶ στὸ Μυστήριον, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐλάχιστες εἶναι αὐθεντικὲς μεταφράσεις ἀπὸ αὐτὲς που ἔγραψε ὁ Βρετανὸς συγγραφέας.

Πίσω του ο Κινέζος Γιάνγκ Λι είχε γλιστρήσει ύπουλα μ' ένα σχοινί...

Η ΓΙΟΥ ΛΑΓΚ ΤΗΣ ΣΑΓΚΑΗΣ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ που ώδηγούσε ο Τζίμ Καναβός ταξίδευε σαν βολίδα. Ο μεγάλος δρόμος ανοιγόταν σαν ένα γυαλιστερό φίδι μπροστά του. Φορτηγά καμιόνια με Κινέζους στρατιώτες διασταυρώνονταν μαζί του. Οι προβολείς σάρωναν με τις φωτεινές δέσμες τους τον ουρανό. «Ο πόλεμος είναι πολύ κοντά», σκέφτηκε καθώς έριχνε μία ματιά στο καντράν των ταχυτήτων. Οι έφημεριδες έγγραφαν από καιρό σχετικά. Από το Βορρά κατέβαιναν πρόσφυγες. Γιαπωνέζικα πολεμικά θρίσκονταν εν πλώ. Άλλοι έλεγαν πως είχαν μπη κιόλας στον Βάγκ-Πό, έτοιμα να βομβαρδίσουν τη Σαγκάη.

«Ό,τι κι 'άν συμβή ή διεθνής ζώνη δεν έχει φόβο» μουρμούρισε ο Καναβός. «Και το χίλια έννιακόσια τριάντα δύο ή διεθνής ζώνη της Σαγκάης δεν έπαθε τίποτα». Προσπάθησε ν' ανάψη τσιγάρο, πράγμα δύσκολο μ' αυτή την ταχύτητα που έτρεχε τ' αὐτο-

κίνητο. «Τό χίλια έννιακόσια τριάντα δύο ήταν χίλια έννιακόσια τριάντα δύο και τώρα έχουμε χίλια έννιακόσια τριάντα έπτά», σκέφτηκε, ριχνοντας πάλι τὸ πακέτο με τὰ τσιγάρα στην τσέπη του.

«Όλοι οί δρόμοι της Σαγκάης ήταν γεμάτοι από άφισες «Μπούκοτάρετε τὰ Ιαπωνικά έμπορεύματα». «Με τὰ λεφτά που πληρώνετε για ν' αγοράσετε Ιαπωνικά προϊόντα πληρώνετε τις σφαίρες και τις δόμβες που φτιάχνουν για νά χτυπήσουν τούς στρατιώτες μας οί Γιαπωνέζοι». «Είναι έχθρος της Κίνας όποιος αγοράζει Ιαπωνικά έμπορεύματα». — Ίσως όλα αυτά είναι πόλεμος νευρών, ψιθύρισε ο Καναβός.

Με μιὰ επίδεξια στροφή του βολάν απέφυγε μιὰ σύγκρουσι μ' ένα στρατιωτικό καμιόνι. Απ' τὸ καμιόνι που προσπέρασε σαν άστραπή, άκουσε νά τον βρίζουν. Δεν έδωσε σημασία. «Αν ήταν στο χέρι του θα διπλασίαζε την

ταχύτητα, αλλά δεν υπήρχε άλλο περιθώριο στη μηχανή. Έπρεπε να φτάσει γρήγορα. "Ήξερε πως η Γιού Λάγκ θα περίμενε με λαχτάρα το γυρισμό του...

*

"Η Γιού Λάγκ ήταν η αδυναμία του. Από τον πρώτο καιρό που είχε ρθή στη Σαγκάη είχε γνωρίσει πολλές γυναίκες. Μα καμιά δεν έμοιαζε με την Γιού Λάγκ, που εργαζόταν στο «Ταί Πό Χοίγκ». Ταί Πό Χοίγκ θα πή το «Μεγάλο Άσπρο Άστέρι», αυτό που στην Ευρώπη οι αστρονόμοι αποκαλούν "Αφροδίτη. Γιού Λάγκ σημαίνει «Γλυκεία Άχτιδα». "Η Γιού Λάγκ, λοιπόν, ήταν η «Γλυκεία Άχτιδα» του «Μεγάλου Άσπρου Αστέριου». Όλοι το ήξεραν αυτό στη Σαγκάη κι αν το μαγαζί του Γιάγκ Λι έκανε χρυσές δουλειές και άνοιγε κάθε νύχτα περισσότερα από πεντακόσια μπουκάλια γνήσιου σκότς ήταν γιατί η Γιού Λάγκ τραγουδούσε και το τραγούδι της έμοιαζε με κελιάθιμα ενός Παραδείσιου ξωτικού πουλιού, που έφτανε βαθειά μέσα στις καρδιές εκείνων που την άκουγαν.

Πριν έξη μήνες ο Καναδός είχε μητέρι εντελώς τυχερά στο «Ταί Πό Χοίγκ». "Η Μπέτυ Κάρλερ του είχε πετάξει κατάμουτρα τις χειρότερες κουβέντες που μπορεί ν' άκουση ένας έρωτευμένος απ' τη γυναίκα που λατρεύει.

— "Αν νομίζεις πως έβρινα όλο αυτόν τον καιρό κοντά σου για τ'ά ώραία μούτρα σου, είσαι γελασμένος, Τζίμ. Ξώδευες για μένα και αυτό μου άρεσε...

— Δεν μ' αγαπούσες λοιπόν, Μπέτυ;

— Μη λες κουταμάρες Τζίμ! Τι ν' αγαπήσω από σένα;

— Και οι όρκοι που έκανες; Και τ'ά φιλιόα που μούδινες και οι νύχτες που περάσαμε μαζί, σφιχταγκαλιασμένοι;

— Όλα έπαγγελματικά Τζίμ!

"Αν είχες λίγο μυαλό θα τ'ά καταλάβαινες πως σε κοροΐδευα...

Τότε, ήταν που σήκωσε τ'ό χέρι του και τ'η χαστούκισε. "Η Μπέτυ Κάρλερ έβγαλε ύστερικές κραυγές και τ'ό ξενοδοχείο άναστατώθηκε. "Ο καινούργιος έραστής της που παραμόνευε, όπως φάνηκε άργότερα, στο διάδρομο, μπήκε μέσα στην κάμαρα να τ'ην προστατέψη. "Ήταν ένας Όλλανδός κοκκινομάλλης γορίλλας που ζύγιζε έκατό κιλά.

— "Άφησε τ'ην κοπέλλα ήσυχη, Έλληνα, τ'ού είπε άγρια.

"Ο Καναδός γύρισε προς τ'ό μέρος του.

— Έσύ, ποιός είσαι; τ'όν ρώτησε.

— Τ'ό καινούργιο άγόρι της, φίλε. Στρίβε, λοιπόν!

"Ο Τζίμ χαμογέλασε και τ'ίναξε τ'η γροθιά του απ' τ'ά κάτω προς τ'ά πάνω.

"Ο γορίλλας ζαλισμένος απ' τ'ό ξαφνικό κτύπημα που τ'ού ξεβίδωσε τ'ό πηγούνη παραπάτησε προς τ'ά πίσω κι έκανε ν'ά βγάλη τ'ο πιστόλι του. "Ο Έλληνας όμως δεν τ'όν άφησε. Μιά καινούργια γροθιά πιό δυνατή απ' τ'ην πρώτη, στο στομάχι, τ'όν έστειλε στην άπέναντι γωνία. Τ'ό χοντροκέφαλό του βρόντησε τ'όν τοίχο και τ'ό γορίλλας γλυστρησε ήσυχα - ήσυχα στο πάτωμα βογγώντας σαν βόδι.

— Τώρα μπορείς ν'ά βάλεις μερικές κομπρέσες στο κεφάλι τ'ού καινούργιου σου άσπαρητικού γιά ν'ά τ'όν συνεφέρεις, είτε γυαίζοντας προς τ'ό μέρος της Μπέτυ. Σε σιχάθηκα. Γεία σου, κόμπρα!

*

"Έφυγε κι' έκλεισε πίσω του με δύναμη τ'ην πόρτα. Βγήκε στο δρόμο και μπήκε στο πρώτο μπαρ που βρέθηκε μπροστά του. "Άδειασε μερικά ποτήρια, πλήρωσε και κατέβηκε προς τ'ό μέρος του λιμανιού. "Ένοιωθε άσχημα. "Όσο και νάναι, τ'ό φέρισμο της Μπέτυ τ'όν είχε πειράξει. Τ'ην αγαπούσε. Μα δεν ήταν από κείνους που μπορούν ν' αυτοκτονήσουν γιά μια γυναίκα. "Άδειασε μερικά ακόμα ποτήρια σ' ένα άλλο μπαρ και λίγο μετά τ'ά μεσάνυχτα βρέθηκε στη σάλα του «Ταί Πό Χοίγκ».

"Έκείνη τ'η νύχτα πρωτοείδε τ'ην Γιού Λάγκ και άκουσε τ'ό τραγούδι της.

— Ποιά είναι αυτή; ρώτησε τ'όν μπάριμαν που τ'όν σέρβιρε.

— "Η Γιού Λάγκ, σέρ. Είσοθε καινούργιος στη Σαγκάη;

— Γιατί ρωτάς;

— Μονάχα ένας που ήρθε σήμερα στη Σαγκάη μπορεί να μ'ην ξέρη τ'ην Γιού Λάγκ, σέρ. "Όλη η Σαγκάη θαυμάζει τ'ην «Γλυκεία Άχτιδα».

— Σόρυ! έκανε κοροΐδευτικά τ'ό Έλληνας. Ξαναγέμισε τ'ό ποτήρι μου. Πως σε λένε φίλε;

— Χάρρυ, σέρ...

— Έγγλέζος;

— Γιές, σέρ...

— Ξαναγέμισε, λοιπόν, τ'ό ποτήρι μου, Χάρρυ, και μάθε πως έχω δυό χρόνια που άναπνέω τ'όν αέρα της τ'όσο βρώμικης αυτής πολιτείας...

— Τότε, συγχωρήστε με σέρ. Άλλά, η Γιού Λάγκ είναι τ'ό άηδόνι της Σαγκάης...

"Ο Καναδός ήταν άρκετά ζαλισμένος και πάρα πολύ στενοχωρημένος γιά ν'ά μπορέση ν'ά συνεχιστ'η τ'η συζήτηση. Με τ'ό ποτήρι στο χέρι πήγε και κάθησε σ' ένα τραπέζι και βάλθηκε ν'ά θαυμάζη τ'ην Γιού Λάγκ. "Ήταν πραγμα-

τικά περίφημη. Ἡ φωνή της χαί-
δευε σὰ βελουδινο χέρι τ' αὐτιά
του καὶ ἠθλιπὶ πού τὸν βασάνι-
ζε σιγά - σιγά κατακάθησε...

Κρασί ἀπὸ σταφύλι
κούπες χουσές
καὶ μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὸ Βουΐ...

Ἦταν ἓνα τραγοῦδι πρὸ σκόρ-
πιζε τὰ βολὰ σύνεφα πρὸ σκέπα-
ζαν τὸ νοῦ του καὶ ξανάφερνε τὴ
ζεστή ἀνάσα ἑνὸς ἀνοιξιάτικου
ἡλίου. Τὰ κινε μὲ τις πενήτα δυο
χρυσές χορδές, τὰ τρουμπανά καὶ
τὰ καμπανάκια συνάδευαν αὐτὸ
τὸ γλυκὸ τραγοῦδι.

Ἦστερα, σταμάτησαν τὰ κιν
καὶ τὰ τρουμπανά κι' ἐβόησε ἁ-
παλὰ σὰν ἠλιεραγίεμα τὸ τρα-
γοῦδι. Ἡ Γιού Λάγκ ἔκανε τρεῖς
μικρές ὑποκλίσεις καὶ μὲ πηδη-
χὰ δηματικά χαθκε στὸ βάθος
τῆς κουκλίστικης σκηνῆς, ἐνὸ τὰ
χειροκροτήματα γέμιζαν τὸν ἀέρα.

Ἢ "Ἐλληνας ξαναγύρισε στὸ
μπάρ.

— Ἐχεις δίκιο, Χάρρυ, εἶπε
στὸν μπάρμαν. Εἶναι σωστὸ ἀν-
δρῖνι...

— Σὰς ἄρεσε, σέρ;

— Πολύ, Χάρρυ.

Πέταξε ἓνα χοντρὸ χαρτονόμι-
σμα στὸ μάρμαρο ;

— Τὰ ρέστα δικά σου Χάρρυ...

Τὸ μούτρο τοῦ μπάρμαν φεγ-
γοδόλησε. Ὁ πελάτης ἦταν ἀνοι-
χτοχέρης καὶ πλούσιος.

— Ἄν βέλετε, σέρ, μπορῶ νὰ
σὰς βοηθῶ νὰ γνωρίσετε τὴν

Γιού Λάγκ, τοῦ εἶπε μ'
ἓνα χαμόγελο εὐγνωμοσύ-
νης σὰ χεῖλο. Ἡ «Γλυ-
κειὰ Ἀχτίδα» εἶναι πάν-
τα εὐγενικὴ τοῦς ξε-
νους...

Ἢ Καναβὸς τὸν κῦτ-
ταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ
ἀμίλητος κι' ὕστερα κου-
νησε καταφατικά τὸ κε-
φάλι. Μιὰ καινούργια
γνωριμία ἦταν ὅτι τοῦ
χρειαζότανε ἀπόψε.

— Ὄκέυ, Χάρρυ. Θὰ
ἔχης ἄλλα τόσα ἂν τὰ
καταφέρης...

Ἡ δουλειὰ τελείωσε
μέσα σὲ λίγα λεπτά. Ἢ
Ἐλληνας πέταξε ἓνα ἄ-
κόμα χαρτονόμισμα τῶν
πενήντα στὸ μάρμαρο
καὶ μιὰ γυναῖκα μὲ μι-
κρὰ πόδια πού κατά τὴν
παλιά μόδα εἶχαν μῆ-
τα σὰ σίδερα, τὸν ὠδήγη-
σε κοντὰ στὴ Γιού Λάγκ.

✱

Ἔτσι εἶχε ἀρχίσει
πρὶν ἕξη μῆνες ἡ γνωρι-
μία τους. Ἢ Καναβὸς
δὲν ξαναθυμῆθηκε πιά
τὴν Μπέτυ. Ἐνας και-
νούργιος ἔρωτας φούντω-
σε καὶ πήρε τὴ θέσι τοῦ
παλιοῦ. Ἡ Γιού Λάγκ
ἦταν μιὰ ὁμορφή καὶ
γλυκεῖα κοπέλλα καὶ ἡ-
ξερε νὰ φέρεται σ' ἓναν
ἄντρα. Τῆς ἄρεσε κιάλας.
Αὐτὸς ὁ ψηλὸς Ἐλλη-
νας εἶχε κάτι τὸ γοη-
τευτικὸ ἀπάνω του, πού
τὴν τραβούσε. Ἦταν γε-
ροδεμένος, σκληρὸς καὶ πλού-
σιος. Τὶ ἄλλο μπορούσε νὰ πα-
θήση ἓνα ἀστέρι τοῦ «Ταῖ Πὸ
Χαίγκ»;

— Ἢ ταπεινὴ μου καρδιά χτύ-
πησε πρώτη γορὰ γιὰ σένα, Τζίμ,
τοῦ εἶπε μία μέρα. Ἄν ἡ ἀξιοτί-
μη δική σου καρδιά χτυπήσῃ γιὰ
μένα τὸ ἴδιο, ἡ Γιού Λάγκ, θὰ
ζήση εὐτυχισμένη...

— Ἢ ἀξιοτίμη καρδιά μου,
ἀπάντησε γελώντας ὁ Καναβὸς,
σὲ λατρεύει «Γλυκεῖα Ἀχτίδα»...
Σ' ἀγαπᾷ καὶ δὲν θέλει νὰ χω-
ρίση ποτὲ ἀπὸ σένα...

— Ἢ ταπεινότητά μου τρέ-
μει ἀπὸ εὐτυχία, Τζίμ, ὅταν τ'
ἀνάξια μάτια μου ἀκούουν τόσο
γλυκὰ λόγια...

— Σ' ἓνα - δυο μῆνες τὸ πο-
λύ, Γιού Λάγκ λέω νὰ γυρίσω
οἱ μακρυνὴ πατρίδα μου, στὴν
Ἑλλάδα. Πὼς θὰ σοῦ φαίνονταν
νὰ κάναμε παρέα αὐτὸ τὸ ταξί-
δι; Τὶ λές; Θέλεις νὰ παντρευ-
τοῦμε;

— Δὲν θὰ μ' ἀφήσουν νὰ φύ-
γω, Τζίμ! ἀναστέναζε.

Τὴν κῦτταξε ξαφνιασμένος:

— Ποιὸς;

— Ὢ Γιάγκ Λί.

Ἢ Γιάγκ Λί ἦταν ὁ ἰδιοκτή-
της τοῦ «Ταῖ Πὸ Χαίγκ».

Ἢ Γιάγκ Λί τὴν εἶχε ἀγοράσει
ὅταν ἦταν ἀκόμα πολὺ μικρὴ ἀ-
πὸ τοὺς γονεῖς τῆς καὶ μοινοῦντ'
δούλευε τόσο καιρὸ στὸ μαγα-
ζί του καὶ τοῦ ἀπέδιδε τόσο με-
γὰλα κέρδη δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀ-
φση εὐλεύερη.

— Ὑπάρχει τὸ συμβόλαιο,
Τζίμ... Καὶ τὸ συμβόλαιο λέει,
ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια... Κατα-
λαβαίνεις, λοιπόν. Ὢ Γιάγκ Λί
μ' ἔχει ἀγοράσει κι' ἔχει δικαίω-
μα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπάνω μου.
— Νὰ τὸν πληρώσουμε, ἀγά-
πη μου...

Ἢ ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας:

— Δὲν θὰ δεχθῶ...

Ἢ Ἐλληνας δοκίμασε νὰ κου-
βεντιάσῃ πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτη-
μα μὲ τὸν Γιάγκ Λί. Ἢ Κινέζος
τὸν κῦτταξε ἄσχημα. Τὰ λοῦα
μάτια του στένεψαν.

— Ἢ Γιού Λάγκ θὰ μείνῃ ἄλ-
λα δέκα χρόνια στὸ μαγαζί μου!
εἶπε κοφτά. Ὑστερα ἀπὸ δέκα
χρόνια μπορεῖς νὰ τὴν παντρευ-

τῆς, ἂν θέλῃς... Ἄλλὰ τότε, βέβαια, θὰ εἶναι γριὰ, θάχῃ φτάσει στὰ τριανταπέντε καὶ δὲν θὰ σοῦ κἀνη...

✱

Ἀπὸ τότε σφηνώθηκε στὸ μυαλό του Καναβὸς ἡ ἰδέα τῆς ἀπαγωγῆς. Θὰ ἐπιρῆνε τὴ «Γλυκεῖα Ἀχτίδα» ἀπὸ τὸ «Μεγάλο Ἄσπρο Ἀστέρι» καὶ χωρὶς τὴ συγκατάβασι τοῦ Γιάγκ Λί. Ἐπεστῆν Γιού Λάγκ τὸ σχέδιό του. Δέχτηκε.

— Μαζί σου ἔρχομαι καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, ἀγαπημένε μου, του εἶπε.

Ἐἶχαν καταστρώσει μαζὶ τὸ σχέδιο. Ὁ Καναβὸς ποῦ εἶχε ἀπεραντά χωράφια ρυζιῦ ἐξῶ ἀπ' τὴ Σαγκάη κι' ἕνα γραφεῖο ἐξαγωγῶν στὴ διεθνή ζώνη ἀρχισε σιγά-σιγά νὰ προετοιμάζεται.

— Ὁ πόλεμος εἶναι πολὺ κοντά, Γιού Λάγκ, τῆς εἶπε. Κανεὶς δὲν ξερεῖ τί μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τὸν Γαπωνέζου. Καλύτερα νὰ λείπουμε ὅταν ἀρχίσουν νὰ πέφτουν βόμβες καὶ οὐδὲς ἀπὸ τὸν οὐρανό...

Ἀρχισε νὰ πούλῃ τὰ χωράφια του ρυζιῦ. Τὰ λεπτὰ τὰ ἔστειλε στὴν Ἑλλάδα. Ἀπόψε ποῦ γύριζε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ἀπὸ τὸ Σιχ Πέγκκεγκ εἶχε πούλῃσι τὸ τελευταῖο χωράφι. Ὅλα τώρα ἦταν ἔτοιμα. Εἶχε κρατήσει καὶ δυὸ θέσις στὸ «Ρακασό», ἕνα μικρὸ ἀτμοπλοικὸ σκάφος ποῦ πῆγαινε στὸ Χόνγκ - Κόνγκ. Ἀπὸ τὸ Χόνγκ - Κόνγκ μαζὶ μὲ τὴ Γιού Λάγκ θὰ ἔφευγαν μὲ ἕνα ὑπερωκεάνιο τῆς «Μεσσαέρι» γιὰ τὴν Ἑλλάδα... Τὸ «Ρακασό», ἔφευγε τὰ ζημερωμάτα. Ἀπόψε ἔπρεπε νὰ τελειώσουν ὅλα...

Ἀνεκοφῆ ταχυτέα καθὼς μπῆκε στὴν πόλι. Οἱ δρόμοι τοῦ φάνηκαν κάπως ἀνήσυχτοι. Τὰ χρωματιστὰ γράμματα ὁμῶς τοῦ «Ταί Πὸ Χσίγκ» ἀναδόσθησαν χαρούμενα. Παρκάρησε τὸ αὐτοκίνητό του ἐξῶ ἀπ' τὸ κέντρο καὶ πέρασε μέσα. Ἡ μεγάλη σάλα ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἕνα πλῆθος ποῦ εἶπνε καὶ κἀπνίζε σχεδὸν ἀπελπισμένα.

— Τὶ νέα, Χάρρου; ρώτησε τὸν μπάρμαν.

— Ἡσυχία πρὸς τὸ παρόν, σέρ... Οὐίσκου μὲ σόδα;

— Ναι.

— Λένε σέρ, πὼς ἀπόψε θὰ ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος. Διαδόθηκε πὼς θὰ ἀρχίσουν νὰ μᾶς βομβαρδίζουν οἱ Γαπωνέζοι.

— Μὴ τὰ πιστεύῃς αὐτά, Χάρρου. Ἄλλὰ κι' ἡ διεθνὴς ζώνη μᾶς προστατεύει...

Εἶδε τὸν Γιάγκ Λί νὰ πλησιάζῃ. Ὁ Κινέζος χαμογελοῦσε εὐγενικά.

— Κάποιος ἔφερε ἀπόψε γιὰ σᾶς δυὸ ἀξίοτιμα εἰσιτήρια γιὰ τὸ «Ρακασό», του εἶπε. Θὰ χά-

σομε λοιπόν, τὴν ἀξίοτιμη παρῆρα σας; Εἶναι ἀλήθεια πὼς φεύγετε;

— Ὁ Ἕλληνας ἔνοιωσε πολὺ ἄσκημα. Ἦταν τὸ μόνο ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ πληροφορηθῇ ὁ Γιάγκ Λί. Ποῖος Διαβόλος τοὺς εἶπε νὰ φέρουν ἐδῶ τὰ εἰσιτήρια; Θὰ ἔρθησαν ἴσως τὸ γραφεῖο του κλειστό. Κάποιος ἀπ' τοὺς γείτονες τοὺς ἔστειλε στὸ «Ταί Πὸ Χσίγκ».

— Ναι. Εἶναι ἀλήθεια πὼς φεύγω. Ποῦ εἶναι τὰ εἰσιτήρια;

— Ὁ Γιάγκ Λί ἔβγαλε ἀπ' τὸ φαρδὺ μανίκι τῆς ρούμπας του ἕνα φάκελλο καὶ τοῦ τὸν ἔδωσε. Τὸν ἄνοιξε κι' ὅταν δεδαϊώθηκε πὼς τὰ δυὸ μπιλιέτα ἦταν μέσα, τὸν ἔκλεισε πάλι καὶ τὸν ἔριξε στὴν τσέπη του.

— Ἡ ταπεινὴ μου καρδιά θὰ λυπηθῇ πολὺ ποῦ θὰ φύγετε, εἶπε ὁ Γιάγκ Λί μ' ἕνα φαρμακερὸ χαμόγελο. Πολλοὶ Εὐρωπαῖοι ἔχουν φύγει αὐτὲς τὶς μέρες ἀπ' τὴν Σαγκάη. Ποῖος θὰ σας συνοδέψῃ στὸ ἀξίοτιμο ταξίδι σας, σέρ;

— Κάποιος φίλος φεύγει μαζί μου, ἀποκρίθηκε ἀόριστα ὁ Καναβὸς.

— Ὁ Κινέζος ἔκανε μὴν ὑπόκλισι καὶ ἀπομακρύνθηκε.

— Ὁ Ἕλληνας τὸν παρακολούθησε γιὰ μερικὰ λεπτά μὲ τὸ βλέμμα κι' ὕστερα πλῆρωσε καὶ πήδησε ἀπ' τὸ σκαμνὶ του.

Λίγο ἀργότερα δρισκετόταν στὸ καμαρίνι τῆς Γιού Λάγκ. Ἡ κοπέλλα εἶχε τελειώσει τὸ τραγούδι τῆς καὶ τὸν περιμένε. Ρίχτηκε μὲ λαχτάρια ἐπάνω του καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Ἦρθε, ἐπιτέλους, ἀγαπημένε μου! Ψιθύριζε ἀνάμεσα στὰ φιλιὰ τους. Δυὸ αἰῶνες ποῦ φάνηκαν οἱ δυὸ μέρες ποῦ ἔλειψες.

— Εἶσαι ἔτοιμη, Γιάν; ρώτησε.

— Ναι, λατρεία μου...

— Πρέπει νὰ διαστούμε, ἄγάπη μου. Ὁ Γιάγκ Λί θάινεται πὼς κἀτι μυρίστηκε. Δὲν μ' ἄρεσαν ἀπόψε οἱ τρόποι του. Τὸ αὐτοκίνητό μου μᾶς περιμένει. Πάμε...

✱

Τὸ κορίτσι ἀναρρίγησε καὶ οἱ μακρὲς βλεφαρίδες τῶν ματιῶν του τρεμόπαιζαν. Ἐνα χέρι τῆς φουχτίασε τὴν καρδιά.

— Ἄν τὸ ἔμαθε Τζίμ, ἔκανε φοβισμένα. Ἄν τὸ ἔμαθε, εἶμαστε χαμένοι...

— Ὁμως, ὁ Ἕλληνας δὲν τὴν ἄφησε νὰ τελειώσῃ. Τὴν ἄρπαξε στὰ δυὸ του μπράτσα, τὴν ἀνασηκώσε καὶ κρατώντας τὴν ἔτσι, βγήκε ἀπ' τὸ καμαρίνι.

Τότε ὁμως ἀκριβῶς καθὼς περνοῦσε τὸ κατώφλι, τὸ ἔρασκημενο αὐτὸ του ἔπιασε ἕναν ἀνεπαίσθητο θόρυβο. Ἄφησε τὴν Γιού Λάγκ καὶ γύρισε ἀπότομα. Ὁ Κι-

νέζος ιδιοκτήτης του «Μεγάλου Ασπρου Ασπεριού», ο Γιάγκ Λί ήταν πίσω του κρατώντας ένα κομμάτι σχοινού.

Ο Έλληνας ένοιωσε μιά παγωνιά στη ραχοκοκκαλιά. Λίγο σκόμα κι αυτό το σχοινί θα γινόταν βρόχος στο λαιμό του που θα τον έπνιγε.

Ο Γιάγκ Λί είχε γλυστρήσει πίσω του αθόρυβα, αποφασισμένος να τον σκοτώσει μ' ύποπτο τρόπο...

Τα βλέμματα των δυο αντρών διασταυρώθηκαν για λίγες στιγμές σαν δυο πυρωμένες λεπίδες σπαθιού.

— Άφησε τη Γιού Λάγκ, Έλληνα, και φύγε! γρυλίσει απόξεντας πρώτος τη σιωπή ο Κινέζος. Στο είπα και πριν από καιρό αυτό. Ή «Γλυκειά Αχτίδα» ανήκει σέ μένα...

— Είσαι άστειος, Λί! είπε με σφιχτά δόντια ο Έλληνας. Αγαπιόμαστε με την Γιού Λάγκ και θα φυγούμε...

Τόν είδε να τινάζει με μιά κραυγή λύτσης το χέρι του προς τα εμπρός και μόλις πρόφτασε να ξεχωρίσει την όστραπη μιάς λεπίδας μαχαίριου που έρχόταν προς το μέρος του.

Η Γιού Λάγκ που ήταν στριμωγμένη σέ μιά γωνιά, τρέμοντας από φόβο, έβγαλε μιά τριχη κραυγή. Ο Καναβός έσκυψε και το μαχαίρι που πέταξε ο Κινέζος πέρασε σφυρίζοντας πάνω από το κεφάλι του. Ο Γιάγκ Λί βλαστήμησε για τήν αποτυχία και μουνταρε προς το μέρος του Έλληνα. Ο Καναβός έκανε δυο βήματα πλάγια και σήκωσε τις γροθιές του. Ή πρώτη γροθιά πέτυχε τήν Κινέζο στο στόμα. Βούγγησε κι έφτυσε μερικά δόντια στο πάτωμα. Ή δεύτερη γροθιά δρόντησε σαν κεραυνός στο στομάχι του. Ο Γιάγκ Λί διπλώθηκε στα δυο κι έπεσε μουγκρίζοντας στο πάτωμα...

*

Ο Καναβός δέν χασομέρησε. Γύρισε προς τήν Γιάν Λάγκ.

— Και τώρα, δρόμο, αγάπη μου! φώναξε.

Τήν άρπαξε άπ' τήν χέρι και τρέχοντας, διέσχισαν τους διαδρόμους που έφερναν στήν πίσω πόρτα τού κέντρου.

Άπείχαν πέντε βήματα άπ' τήν πόρτα. Κι ύστερα τούς περίμενε τ' αυτοκίνητο. Μα ξαφνικά, στυλώθηκαν άκίνητοι σα να τούς χτύπησε κεραυνός. Μιά άγρια δόνηση συνεκλόνησε τήν κτί-

ριο. Ένα παράθυρο άνοιξε με πάταγο. Οί τοίχοι κουνήθηκαν, τζάμια έσπασαν και τρομαγμένες κραυγές άκούστηκαν.

— Βόμβες! είπε ο Έλληνας. Με δυο πηδηματα δρέθηκαν στο δρόμο. Άνθρωποι έτρεχαν έδώ κι' εκεί.

— Άρχισε ο πόλεμος! είπε ο Καναβός, καθώς έτρεχαν.

— Δέν θα προφτάσουμε! ψιθύρισε με τρεμουλιαστή φωνή ή κοπέλλα.

— Κουράγιο, Γιάν!

Νέες δόνησεις άκούστηκαν και μεγάλες φλόγες φώτισαν τόν ουρανό. Τρέχοντας, έφτασαν στο αυτοκίνητο. Μπηκαν μέσα κι' ο Καναβός πάτησε τήν γκαζί. Το αυτοκίνητο μουγκρισε και ξεκίνησε σαν άφησιασμένο άλογο. Ή προβλήτα όπου είχε πλευρίσει τή «Ρακασό» δέν άπειχε περισσότερο από χίλια μέτρα.

Τή αυτοκίνητο διέσχισε με δυσκολία τόν δρόμο που έφερε στο λιμάνι. Άνθρωποι με τρομαγμένα πρόσωπα που έτρεχαν, τούς έκβαν κάθε τόσο τήν δρόμο.

Βροντές γέμιζαν τόν άέρα. Τά γιαπωνέζικα πολεμικά έστελναν τίς όβίδες τούς στή Σαγκάη. Τα κινεζικά αντιαεροπορικά έστελναν βροχή, τά μυδράλλια στόν σκοτεινό ουρανό που τόν σπαθίζουν οί φωτεινές δέσμες τών προβολέων. Θρόμβοι ιδρώτα ανάβλυζαν στο μετωπο τού Καναβού, καθώς ήταν γαντζωμένος στο δολάν του αυτοκινήτου που ώδηγούσε...

Έφτασαν. Πήδησαν άπ' τήν αυτοκίνητο και έφτασαν στήν προβλήτα. Άνεβηκαν λαχανιασμένοι τά σκαλιά τού σκάφους. Πολλοί άλλοι επιβάτες είχαν προφτάσει νωρίτερα άπ' αυτούς. Τή πλοία έτοιμαζόταν να ξεκινήση...

— Είστε τυχεροί, τούς είπε ο πλοίαρχος, όταν ανέβηκαν στο κατάστρωμα. Έχουμε γαλλική σημαία. Μα οί βόμβες δέν ξεχωρίζουν εθνικότητες...

Οί μηχανές τού карабиού μπηκαν μπροστά. Τή «Ρακασό» απομακρύνθηκε άργα από τήν προκυμαία κατηφορίζοντας προς τίς έκβολές τού Βαγκ-Πό. Σε λίγο θα βρισκόταν στο ανοιχτό πέλαγος...

— Ή ταπεινή μου καρδιά είναι πολύ ευτυχισμένη, ψιθύρισε ή Γιού Λάγκ, γέροντας, τήν κεφάλι τής στο στήθος τού Έλληνα. Ή δική σου άξιοτίμη καρδιά, Τζίμ;

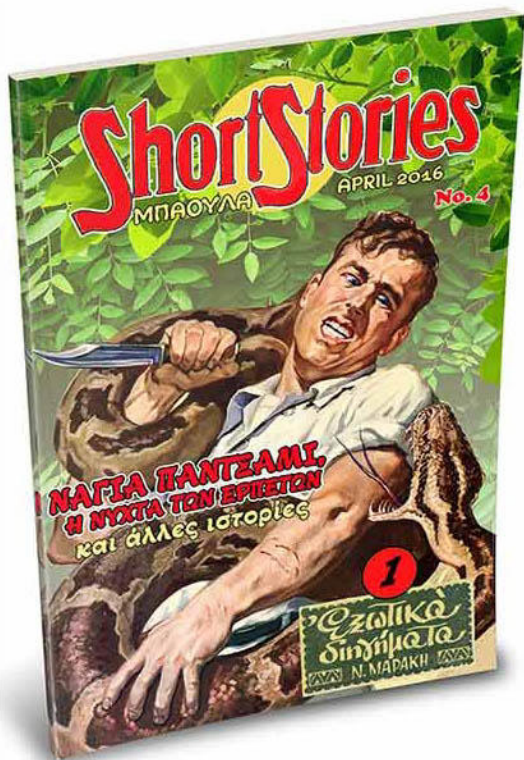
— Είναι τή ίδιο ευτυχισμένη, αγάπη μου, είπε ο Καναβός και τής χείδεψε τρυφερά τά μαλλιά. Δέν θα χωρισουμε πιά ποτέ, αγαπημένη μου...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΤΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ SHORT STORIES!!!

ΕΞΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Ν. ΜΑΡΑΚΗ (# 1η συλλογή)

Συλλογή από πέντε σύντομα συναρπαστικά διηγήματα εξωτικής και κοσμοπολίτικης περιπέτειας σε κάθε γωνιά της Γης με πρωταγωνιστή πάντα έναν Έλληνα τυχοδιώκτη και μια καλλονή πάντα στο πλάι του. Ο Νίκος Μαράκης με γνώση και γλαφυρότητα ξέρει να αιχμαλωτίζει τον αναγνώστη στο κλίμα της περιοχής, και εποχής, όπου διαδραματίζεται η περιπέτεια.

Μιά φαρμακερή ζούπρα τίναξε τὸ κεφάλι της μέσα ἀπ' τὴ βαλίτσα...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚ-ΣΙΝ

Ο ΤΙΕΝ-ΧΕΝ ὑποκλίθηκε βαθεῖα καὶ χαμογέλασε.

— Ἡ ταπεινότητά μου, εἶπε, ἀπλῶς μιά ὑπόδειξι ἔκανε. Οἱ δρόμοι τοῦ περνωμένου εἶναι πολὺ παράξενοι. Ἀκόμα κι' ἓνα λιοντάρι μπορεῖ νὰ νικήσῃ ἀπὸ ἓνα κοπάδι τσακάλια. Τὰ δόντια τῆς ὀχίας καὶ τοῦ σκορπιοῦ τὸ κεντρί μποροῦν νὰ κάνουν κακό. Μὰ τὸ κακό αὐτὸ θάνατι μικρότερο ἀπ' τὸ κακό πού μπορεῖ νὰ κάνῃ μιά γυναίκα. Τὸ κορμί τῆς γυναίκας εἶναι φαρμάκι αγιάτρευτο. Ἐγώ, ὁ ταπεινὸς Τιέν Χέν, εἶμαι ἓνα τίποτα μπροστὰ στὸ σοφὸ μυαλὸ τοῦ Ἑλληνα. Εἴμοι ἡ σκόνη τῶν παπουτσιῶν πού φορᾷς. Ὅμως, ξέρω πὼς ὁ ἔρωτας καὶ τὸ κρασί, θολώνουν τὸ νοῦ καὶ σκοτώνουν τὴν ὀρθὴ κρίσι. Ὅταν ἡ γυναίκα πατήσῃ τὰ δώδεκα χρόνια εἶναι ἐπικίνδυνη ὡς τὸ ἀλάτι τοῦ λαθρεμπορίου. Ἀφῆσέ τὴν, διώξε τὴν ἀπὸ κοντά σου καὶ στείλε τὴν πίσω στὸν Γιαγκ Σιν. Ὁ Γιαγκ Σιν δὲν θὰ στὸ συχωρέσῃ ποτὲ πού του τῆρξες τὴν πιὸ ὀμορφὴ κοπέλλα ἀπ' τὸ «Ἀνθισμένο Καραβι»...

Ὁ Τζόννι Πετριδῆς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Εἶσαι τοῦ παλιοῦ καιροῦ ἄνθρωπος, Τιέν Χέν, εἶπε.

Ἀπ' τὶς στενὲς σχισμὲς τῶν ματιῶν τοῦ Κινέζου πέρασε μιά παράξενη λάμψι. Πέρασε, φώτισε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὶς σκοτεινὲς κόρες τῶν ματιῶν του καὶ χάθηκε.

— Ἄς καταδεχτοῦν τ' αὐτιά σου ν' ἀκούσουν τὰ ταπεινὰ λόγια ἑνὸς σκουληκιῦ, σοφὲ κύριε. Μὲ τὴν ἀδεία σου, μπορῶ νὰ μιλήσω ὁκόμα κύριε; Ὁ Πετριδῆς ἔνευσε καταφατικά.

— Τ' αὐτιά μου κουραστήκαν νὰ σ' ἀκούουν Τιέν Χέν, εἶπε Ὅμως, θὰ καταδεχτοῦν νὰ σ' ἀκούσουν.

— Ὅποιος χαίρεται, εἶπε ἄρα, ὑπογραμμίζοντας τὴν κάθε λέξι ὁ Κινέζος, πρέπει νὰ εἶναι ἔτοιμος καὶ γιὰ τὴ λύπη πού ἔρχεται. Ὅποιος βρίσκειται σὲ ἀσφάλεια πρέπει νὰ προτοιμάζεται γιὰ τὸν κίνδυνο. Ἐμεῖς οἱ Κινέζοι λέμε λάμιες τὶς ὀμορφὲς γυναῖκες. Ξέρω γυναῖκες πού τὶς βλέπεις καὶ χάνεσαι. Τὶς ξαναβλέπεις κι' ὁ κόσμος ἐξαφανίζεται...

— Εἶσαι ἓνα καλὸ, μὰ πολὺ κουτὸ ἄνθρωπάκι! εἶπε γελώντας ὁ Πετριδῆς.

Ὁ Τιέν Χέν ἔκανε μιά καινούργια βαθεῖα ὑπόκλισι μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος. Τὸ δέρμα τοῦ προσώπου του πού εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ παλιοῦ ἔλεφαντόδοντου, ζάρωσε ἀνάμεσα στὰ φρυδιά.

— Ἐπίτρεψέ μου νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ταπεινὴ παρουσία μου, κύριε, εἶπε μὲ κάποια συγκρατημένη ἔκφρασι θλίψεως.

— Δέχομαι νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς ἀπ' τὴν ταπεινὴ παρουσία σου, Τιέν Χέν, εἶπε εὐθυσια ὁ Ἑλληνας. Ἀρκετὰ μὲ ζάλισες ἀπόψε. Αὔριο μού λές τὴ συνέχεια...

— Καληνύχτα, Ἑλληνας. Ἡ Κβανόιν, ἡ θεὰ τῆς συμπνίας, κι' ὁ τιμημένος Βούδδας, νὰ πα-

ραστέκουον στά όνειρά σου...

— Εύχαριστώ, Τιέν Χέν. Κα-
ληνύχτα.

Ο Κινέζος βγήκε με άργά βη-
ματάκια απ' τό δωμάτιο κι ό Πε-
τρίδης έμεινε ασάλευτος για με-
ρικές ώμιρες, κυττάζοντας την
πόρτα που έκλεισε πίσω του. Ύ-
στερα, άναψε τσιγάρο, έβησε τό
φώς και πήγε και στάθηκε πίσω
από τις μισόκλειστες γρίλλιες
στο παράθυρο που έβλεπε στο
δρόμο. Τά παρδαλά φανάρια εί-
χαν ανάψει. Κούληδες κυκλοφο-
ρούσαν στο δρόμο, σέρνοντας τα
δίτροχα ρίκας. Οί Κινέζοι εί-
χαν φάει τό θραδυνό ρύζι τους
και μασούσαν τώρα, κάνοντας
τόν περιπάτο τους, καρπουζόσπο-
ρους. Ένας παραμυθός στην ά-
πέναντι γωνιά με ήυρισμένο κε-
φάλι έλεγε μιá παράξενη ιστορία
στους ανθρώπους που είχαν συγ-
κεντρωθή γύρω του και τόν άκου-
γαν κρεμασμένοι από τά χείλη
του. Πιό πέρα, στην πεδιάδα, ύ-
φώνονταν δουηγημένα στο άσημη
τού φεγγαριού τά τείχη που χώ-
ριζαν τόν παλιό καιρό τά τρία
Πεκίνα. Την μιá πολιτεία μέσα
στην άλλη. Τό Κινεζικό Πεκίνο,
τό Μογγολικό Πεκίνο και τό αυ-
τοκρατορικό Πεκίνο. Απομεινάρια
από παλιά κάστρα, στέγες στολι-
σμένες με ξεχασμένες κακομού-
τσουνες θεότητες και ταύρους με
μπρούτζινα κέρατα, χορταριασμέ-
νοι τοίχοι, ζέφια από παλιές
δόξες...

— Νάτος! μουρμούρισε ξαφνι-
κά ό "Έλληνας.

Τά μάτια του τρεμόμαιζαν και
στυλώθηκαν στο άπέναντι πεζο-
δρόμιο. Στο αντίκρουτο πεζοδρό-
μιο, άπέναντι άκριδός απ' τό
«Καμπαλούκ», τό ξενοδοχείο που
έμεινε ό Πετρίδης, ήθε και στά-
θηκε ένας άντρας. Ήταν ένας
Κινέζος με ευρωπαϊκά ρούχα. Το
κίτρινο μούτρο του, έντελώς ξυ-
ρισμένο και τό ψηλό σχετικά για
έναν Κινέζο ανάστημά του, τόν
έκαναν νά ξεχωρίζη ανάμεσα σε
πολλούς άλλους. Θα μπορούσε νά
τόν αναγνωρίση χωρίς καμμία
προσπάθεια.

— Ο Βάγκ Τάγκ! ψιθύρισε.
Τό πρωτοπαλλήκαρο του Γιάγκ
Σίν.

Ο Τιέν Χέν είχε δίκιο. Ο
Γιάγκ Σίν θα έκανε τ' αδύνατα
δυνατά νά πάρη πάλι πίσω στο
«Ανθισμένο Καράβι» τής Έλινορ
Τρέσερ. Δεν θα τόν άφινε ήσυχο.
Ο Βάγκ Τάγκ έρχόταν κάθε βρά-
δυ και στεκόταν στο πεζοδρόμιο,
άπέναντι απ' τό «Καμπαλούκ» και
δέν άφινε απ' τό βλέμμα του
τό παράθυρο του δωματίου του.
Δέν είχε καμμία άμφιβολία πως
και την ήμέρα τόν παρακολού-
θούσαν. Μα εκείνος άπέφυγε νά
πάη στο σπίτι όπου κρυόταν ή
Έλινορ. Μονάχα με τό τηλεφώνω

έπικοινωνούσε μαζί της. Δέν έ-
πρεπε νά μάθουν που βρίσκεται,
όσο νά τελειώσουν οι διατυπώ-
σεις που χρειαζόνταν για την ά-
ναχώρησί τους απ' τό Πεκίνο. Ή
άναχώρησις θα γινόταν αίφνιδια-
στικά και τό σχέδιο του Έλλη-
να ήταν νά φάση στο άεροδρό-
μιο πέντε λεπτά πριν άπογειωθή
τό άεροπλάνο... Θα πενούσαν ό-
μως αρκετές μέρες όσο νά γίνη
αυτό...

Ο "Έλληνας άπομακρύνθηκε
απ' τό παράθυρο. Ένα κοροϊδευ-
τικό χαμόγελο κρεμόταν στο χεί-
λη του.

— Ο,τι και νά κάνη όμως,
είπε, μονολογώντας σά ν' άπαν-
τούσε σε κάποια σκέψη που τόν
βασάνιζε, δέν θα ξανοπάρη πίσω
την Έλινορ στο «Ανθισμένο Κα-
ράβι»...

✱

Ο Τζόνυ Πετρίδης, ήταν "Έλ-
ληνας απ' την Αμερική. Είχε
φτάσει στην Κίνα ως άπσταλμέ-
νος τής μεγάλης έφημερίδος
«Κρίστιαν Μόνιτορ», για νά γρά-
ψη μερικές άνταποκρίσεις για
την άπέραντη αυτή χώρα όπου
έπικρατούσε τότε ένα φοβερό χά-
ος. Κανείς δέν μπορούσε νά πη
τί πραγματικά συνέβαινε στην
Κίνα. Ήταν ή έποχή που οι στρα-
τηγοί μοίραζαν μεταξύ τους τις
έπαρχίες κι έσερναν πίσω του
λεφούσια από πεινασμένους κου-
ρελιάρηδες. Στόν τόπο αυτόν ό-
λα έμοιαζαν μ' ένα ήφαιστειο
που ήταν έτοιμο από τή μιá στι-
γη στην άλλη νά ξεσπάση, νά
στείλη φλόγες και καφή λάβα
νά τσουρουφλίση τά άμέτρητα κί-
τρινα μυρμήγκια που σέρνονταν
ανάμεσα στο δρώμα, τή μιζέρια
και τις λάσπες.

Έκείνη την έποχή, πριν είκο-
σιπέντε χρόνια, ό "Έλληνας ταξί-
δεψε στην Κίνα. Η πρώτη του
δουλειά όταν έφτασε εκεί ήταν νά
βρη κάποιον σπουδασμένο Κινέζο
που νά του χρησιμεύη όνο δόηγος
και διερμηνευς σε περιπτώσεις
ανάγκης. Ο Τιέν Χέν ήταν ό τι
του χρειαζόταν. Μιλούσε λίγο τά
έγγλεζικά. Αλλά ήταν πολύ έξυ-
πνος και κατάλαβε από την πρώ-
τη στιγμή τό σκοπό τής άποστο-
λής του δημοσιογράφου. Ήταν ένα
πρώτης τάξης άνθρωπάκι.

— Η αναξίότητά μου, του εί-
πε όταν του τόν σύστησαν, θα κά-
νη τό πών νά εύχαριστήση την έ-
ξοχότητά σας... Ο Τιέν Χέν γίνε-
ται με όλη του την καρδιά ό τα-
πεινός ύπηρέτης σας...

Ήταν ένας λιγνός κοντός Κι-
νέζος με μικρά μάτια και μα-
κριά κοτσίδα. Κρατούσε από κα-
λό σοί αλλά είχε ξεπέσει. Η
μπλε ρούφα που φορούσε ήταν
ξεθωριασμένη. Τό σκουφι του ή-

ταν φθαρμένο. "Όμως, πάντα χαμογέλουσε.

— Σχιέν, σχιέν, νί.

Αυτό το σχιέν, σχιέν, νί, που σημαίνει στα κινέζικα «σας ευχαριστώ» ήταν όλη την ώρα στο στόμα του. Και με τι τρόπο το έλεγε! Στόν Έλληνα άρεσε ο Τιέν Χέν και τον κράτησε. Είχαν περάσει τρεις μήνες που βρισκόταν στην Κίνα. Είχε γράψει πολλά κομμάτια στο «Χριστιαν Μόνιτορ». "Άλλα είχε κρατήσει και πολλές σημειώσεις. Αυτές τις σημειώσεις θα τις χρησιμοποιούσε, αργότερα. Σκεφτόταν τώρα πώς δεν υπήρχε τίποτα άλλο να μάθει και ετοιμαζόταν για το ταξίδι της επιστροφής. Σε δύο - τρεις μέρες θ' αποχαιρετούσε ίσως για πάντα την Κίνα.

Τότε άκριβώς γνώρισε την "Ελινορ Τρέσερ, στο «Ανθισμένο Καράβι» του Γιάγκ Σίν. Ανθισμένα καράβια λέγονταν πριν εικοσιπέντε χρόνια στην Κίνα μερικά άμαρτάλα κέντρα. "Ήταν καράβια άραγμένα στις όχθες των ποταμών που δέχονταν λογής - λογής πελατεία. "Ήταν στολισμένα με γιρλάντες λουλουδιών, με πολύχρωμα χάρτινα φανάρια και μ' άλλα παράξενα πράγματα. Μέσα υπήρχαν όμορφες γυναίκες, κρασί και όπιο.

Ο Γιάννης Πετρίδης είχε μπή εντελώς τυχαία κάποιο βράδυ στο πλωτό αυτό κάστρο της άμαρτίας του Γιάγκ Σίν. Η "Ελινορ Τρέσερ ήταν μιά νεαρή "Αμερικάννα με παιδιάστικο πρόσωπο. Είχε δεν είχε κλείσει τα είκοσι. "Όμως, ή κούρασι απ' τις καταρήσεις είχε αρχίσει να σχεδιάζεται σ' αυτό το παιδιάστικο πρόσωπο. Ο "Έλληνας από το πρώτο βραδυ της γνωριμίας τους ένοιωσε κάτι παράξενο γι' αυτή την κοπέλλα.

— Πώς βρέθηκες εδώ; τή ρώτησε.

— Το όπιο! αναστέναζε. Κάποτε σ' ένα κινεζικό αριστοκρατικό κέντρο του Σικάγου, πριν δυό χρόνια, δοκίμασα αυτό το δηλητήριο. Και ύστερα έγινα σκλάβος αυτού του πάθους. "Όλα τ' άλλα ήρθαν κατόπι μόνα τους. "Εμπλεξα με άσκημες παρέες και μ' έφεραν εδώ στο Γιάγκ Σίν. Ο Γιάγκ Σίν εκμεταλλεύεται αυτή την αδυναμία μου...

— Δεν είναι σωστό, είπε ο "Έλληνας. "Εκείνη, κούνησε το κεφάλι μεταλαχολικα.

— Μπορεί να μην είναι σωστό, φιθύρισε. Είναι όμως άργα για ν' αλλάξω δρόμο...

— Αυτό δεν τ'ο ξέρεις! είπε σκεπτικός ο Πετρίδης.

"Ήταν ξεπλωμένοι και κουβέντιαζαν σ' ένα ντιβάνι μιάς στε-

νης καμπίνας του καραβιού. "Απ' το σαλόνι άκούγονταν φωνές, γέλια, μουσική και τραγούδια. Οι γυναίκες χόρευαν με τους πελάτες. "Απ' έξω κυλούσαν τα κίτρινα νερά του ποταμού. Η "Ελινορ χτύπησε ένα γκόνγκ που βρισκόταν κοντά της. Η πόρτα της καμπίνας άνοιξε και μιά γριά Κινέζα φάνηκε στο κατώφλι.

— Θέλω να καπνίσω, είπε ή κοπέλλα.

Η Κινέζα ύποκλίθηκε κι' έφυγε.

— Θα καπνίσω και σ'ο μαζί μου; ρώτησε ή "Ελινορ.

— "Όχι, απάντησε ο "Έλληνας. "Εγώ θα πληρώσω μονάχα. "Θα εύχομουν να μην καπνίσω και σ'ο "Ελινορ...

— Είσαι περίεργος, τύπος, Τζόνυ! χαμογέλασε εκείνη.

Η πόρτα άνοιξε πάλι. Η γριά Κινέζα μπήκε κουβαλώντας έναν μεγάλο δίσκο. Στόν δίσκο υπήρχαν δυό - τρία άσημένα κουτιά με σκεπάσματα από χρωματιστό σμάλτο. Μιά λάμπα όπιο, μερικές βελόνες και δυό τσιμπούκια. Η Κινέζα τοποθέτησε τόν δίσκο σ' ένα χαμηλό τραπέζακι, δίπλα στο ντιβάνι. "Υστερα, με την άκρη μιάς βελόνας κάρφωσε ένα σκούρο μικρό κομμάτι όπιο που έβγαλε απ' τ'ο κουτί. Το έφερε κοντά σ'η φλόγα της λάμπας και τ'ο γύρισε άργα. "Επειτα, ότα άρχισε να ρευστοποιήται, τ'ο έριξε μέσα στο ένα απ' τ'α τσιμπούκια. "Ήταν έτοιμη να κάνει τ'ο ίδιο, προετοιμαζόντας τ'ο δεύτερο τσιμπούκι. Ο Πετρίδης όμως την σταμάτησε.

— Δεν χρειάζεται, είπε. Η Κινέζα ύποκλίθηκε κι' έφυγε άμίλητη. Η "Ελινορ έφερε λαίμαργα στο στόμα της τ'ο τσιμπούκι και ρούφηξε ήδονικά... Ο άέρας γέμισε άπό μιά βαρειά άποπνιχτική μυρωδιά...

*

Η άναχώρησι απ' την Κίνα άναβλήθηκε.

— Δεν θα φύγω από δω, είπε στόν Τιέν Χέν ο "Έλληνας, αν δεν πάρω μαζί μου και τήν "Αμερικάννα...

Ο Κινέζος χαμογέλασε:

— Ο Τιέν Χέν νομίζει, ότι τ'α ταπεινά αυτία του δεν άκουσαν καλά. Ο κύριός μου σχεδιάζει ν' άπαγάγη τήν "Ελινορ Τρέσερ; — Ναι, κάτι τέτοιο σχεδιάζω, Τιέν Χέν. Την αγαπώ και νομίζω πως κι' εκείνη άρχισε να μ' αγαπάη... Την έπεισα και μιά απ' αυτές τις μέρες θα εγκαταλείψη τ'ο «Ανθισμένο Καράβι» του Γιάγκ Σίν...

— Πολύ επικίνδунο αυτό, κύριε...

— Γιατί; — Ο Γιάγκ Σίν δεν θα τήν άφήση. Η "Αμερικάννα έχει πολ-

λους θαυμαστές και τὸ «Ἀνθισμένο Καραβί» χωρίς αὐτὴν θὰ χάσει πολλοὺς πελάτες. Αὐτὸ δὲν θ' ἀρέσει σίγουρα στὸν Γιάγκ Σίν. Ἀφήστε την, μὴ τὴν σκέπτεσθε πιά, γυρίστε στὸν τόπο σας. Ὁ Γιάγκ Σίν εἶναι ἐκδικητικός.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι πεισματάρης, γέρο! ἀπάντησε εὐθυμα ὁ Ἕλληνας.

Ἦταν πεισματάρης καὶ τὴν ἀγαπούσε. ἤξερε πῶς θὰ τὰ κατέφερε. Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα τὰ κατέφερε. Ἡ Ἐλινορ Τρέσερ ξέφυγε καὶ δὲν ξαναγύρισε στὸ «Ἀνθισμένο Καραβί» τοῦ Γιάγκ Σίν.

— Θα κρυφτῆς σ' ἕνα σπίτι ἑνὸς φίλου μου, τῆς εἶπε ὁ Ἕλληνας. Ὅταν ετοιμάσω τὰ διαβατήρια, θὰ φύγουμε ἀπ' τὴν Κίνα, Ἐλινορ.

— Naί, Τζόνου, ἀγάπη μου...

*

Ὁ Γιάγκ Σίν εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν. Ὁ Βαγκ Τάγκ, τὸ πρωτοπαλλήκαρό του, παρακολουθοῦσε νύχτα καὶ μερὰ τὶς κινήσεις τοῦ Πετριδῆ. Μὰ ὁ Πετριδῆς ἤξερε νὰ φυλάγεται. Ἐπικοινωνοῦσε μονάχα μὲ τὸ τηλέφωνο μαζί της. Κουβέντιαζαν ὥρες στὸ τηλέφωνο μὲ τὴν Ἐλινορ κι ἔφτιαχναν ὁμορφα ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Θὰ γυρίζαν στὴν Οὐάσιγκτων. Ἐκεῖ, θὰ ἔκαναν τοὺς γάμους τους.

— Ὅλα μοῦ φαίνονται τώρα σὰν ἕνας μακρινὸς ἐφιάλτης, Τζόνου, τοῦ εἶπε μιὰ μερὰ, Θεέ μου, πόσο εἶχα κατακυλῆσει! Μονάχα ἀπ' τὴ στιγμή, πού σὲ γνώρισα ἀρχίζει ἡ ζωὴ μου, ἀγαπημένε μου...

— Μὴ θυμάσαι τὰ παλιά, Ἐλινορ.

— Naί, γλυκέ μου. Δὲν θέλω νὰ τὰ θυμάμαι...

*

Ἐπιπλέον ἀπὸ τοὺς βδομάδες δὲλα ἦταν ἔτοιμα. Τώρα, ὁ Πετριδῆς εἶχε τὰ διαβατήρια καὶ τὰ εἰσιτήρια γιὰ τοὺς ἑσέεις στὸ ἀεροπλάνο. Τὸ ἀεροπλάνο ἔφευγε τὴν ἄλλη μερὰ τὸ πρωτῆ.

Ὁ Πετριδῆς πῆγε στὴν ἀστυνομία. Τοὺς ἐξήγησε τὴ συμβαίει ἀκριβῶς.

— Θέλω νὰ φύγω μὲ τὴ μνηστή μου, τῆς εἶπε. Ἀλλὰ φοβάμαι πῶς ὁ Γιάγκ Σίν θὰ ἀποπειραθῆ νὰ τὴ σκοτώσει ἢ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, σέρ, δήλωσε ὁ Κινέζος ἀστυνόμος. Ὁ ἀναλάβουμε ἡμεῖς τὴν προστασία σας...

Τὸ ὄπογευμα μ' ἕνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας πῆγε στὸ σπίτι πού ἦταν κρυμμένη ἡ Ἐλινορ.

Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Αὔριο τὰ ξημερώματα φύγουμε, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε. Ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Ἡ ἀστυνομία θὰ ἐμποδίσῃ τὸν Γιάγκ Σίν νὰ σοῦ κἀν κακό...

— Μονάχα ὅταν ἀπογειωθῆ τὸ ἀεροπλάνο θὰ ἠσυχάσω, Τζόνου! ἀναστέναξε ἡ κοπέλλα. Ὁ Γιάγκ Σίν εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος...

Μὲ τὸ αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας γύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐξω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο ἦταν ὁ Βαγκ Τάγκ. Στεκόταν στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο καὶ κἀπνιζε. Ἐνα ἄσκημο χαμόγελο κρεμόταν στὰ χεῖλη του. Ὁ Ἕλληνας τὸν εἶδεῖε στοὺς ἀστυνομικούς.

— Μὴ φοβάστε. τοῦ εἶπαν. Ὅσα μείνουν δυὸ ἀντρες ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιό σας ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ πρωτῆ θὰ σας συνοδεύουν ὡς τὸ ἀεροπλάνο...

— Σχιέν, σχιέν, νί...

— Παρακαλῶ, σέρ...

Ὅταν ἔμειναν μόνοι στὸ δωμάτιό τους, ἀγκαλιάστηκαν μὲ λαχτάρια. Εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν εἰκοσιτρεῖς ἡμέρες. Ἡ φλόγα τοῦ ἔρωτα τσουροφύλιζε τὰ κορμιά τους. Ἀγκαλιάστηκαν παράφορα.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη, Τζόνου.

— Εἶσαι τὸ πιὸ ὁμορφο κερτσί τοῦ κόσμου, Ἐλινορ.

Δείπνησαν στὸ δωμάτιό τους κι ὕστερα ἀπὸ τὸ δείπνο πλῆγισαν. Τὸ πρωτῆ ζύπνησαν γεμάτοι διάθεσι. Ἐνας χαρούμενος ἥλιος ἔμπαινε ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Σὲ μιὰ ὥρα θὰ ταξιδεύουμε στὸν ἀέρα, εἶπε εὐθυμα καὶ τὴν φίλησε ὁ Ἕλληνας. Εἶσαι εὐχαριστήμενη, ἀγαπούλα πού φύγουμε;

— Ὁ, naί, Τζόνου...

Ἐτοιμάστηκαν καὶ, τότε, ἀνάμεσα στὰ μπαγκάζια τους εἶδαν τὴ θαλίτσα.

— Αὐτὴ δὲν εἶναι δική μου, εἶπε ὁ Πετριδῆς. Πῶς δρέθηκε ἐδῶ;

Δὲν ἦταν κλειδωμένη. Τὴν ἀνοίξε περιέργως καὶ ξαφνικά ἐβγαλε μιὰ πνιγμένη κραυγὴ. Ἡ Ἐλινορ ἔνοιωσε τὰ γόνατά της νὰ λυγάνε. Μιὰ μεγάλη κόμπρα πρόβαλε τὸ πλατὺ κεφάλι της μέσα ἀπ' τὴ θαλίτσα καὶ ἀνωρθώθηκε, δείχνοντας τὴ μητερὴ γλώσσα της καὶ τὰ σουβλερά της δόντια...

— Θεέ μου! Ἐκανε μὲ φρίκη ἡ Ἐλινορ.

Ὁ Πετριδῆς βλαστήμησε. Κύτταξε γύρω του, ἀναζητώντας μὲ τὸ βλέμμα κάτι, μὲ τὸ ὅποιο θὰ μπορούσε νὰ γυπτήσῃ τὸ φαρμακερὸ φίδι. Εἶδε στὴ γωνία τὸ μπαστούνι του. Ὁρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως τὸ φίδι σάλταρε, σὰν νὰ ἦταν δασκαλεμένο, ἴδια σαίτα, καὶ ρίχτηκε στὰ πόδια τῆς κοπέλλας.

Τὰ δόντια του, γεμάτα φαρμάκι, καρφώθηκαν στη γάμπα της. Ἡ Ἐλινor ἔβγαλε μιά άγρια κραυγή και σωριάστηκε. Μὲ μάτια πού λάμπανε από λύσσα, τινάχτηκε κραδαίνοντας τὸ μπαστούνι ὁ Ἑλληνας. Τὸ ἔρπετό γύρισε τώρα πρὸς τὸ μέρος του, ανορθώνοντας ἀπειλητικά τὸ κεφάλι. Ὁ Πετρίδης κινήθηκε γοργά. Τὸ μπαστούνι ἔπεσε στὸ κεφάλι τῆς κόμπρας. Τὸ χτύπημα ἦταν θανάσιμο. Τὸ φίδι πήδησε, τίναξε τὴν οὐρά του, κουλουριάστηκε και ξεκουλουριάστηκε, κι ἔμεινε ἀσάλευτο στὸ πάτωμα.

Ὁ Ἑλληνας ἀνασήκωσε τὴν κοπέλλα στὰ μπράτσα του και τὴν ἔφερε στὸ κρεβάτι.

— Ἀγάπη μου, ψιθύρισε ἡ Ἐλινor.

— Δὲν ἔχεις τίποτα, προσπά-

θησε νὰ τὴν παρηγορήσει. Μὴ φοβάσαι.

— Εἶναι άργά, Τζόνυ. Στὸ εἶχα πῆ; Ὁ Γιαγκ Σιν δὲν ἠθελε νὰ μ' ἀφήσει νὰ φύγω ἀπ' τὴν Κίνα... Σ' ἀγαπῶ, Τζόνυ... Καταλαβαίνω πὼς τὸ δηλητήριο φτάνει στὴν καρδιά μου... Ἄντιο, ἀγαπημένε μου...

Ἐκανε ἓνα μορφασμὸ πόνου κι' ἓνα δάκρυ ἀνάβλυσε στὰ μάτια της.

— Πεθαίνω, Τζόνυ!...

Τὸ πρόσωπό της πήρε ἓνα πράσινο χρῶμα. Ἡ ἀναπνοή της κόπτηκε κι' ἡ καρδιά σταμάτησε.

— Ἐλινor! κραύγασε ὁ Πετρίδης και ριχτηκε ἀπάνω της μὲ λυγμούς. Ἐλινor, μὴ μ' ἀφήνεις!

Ἄλλὰ δὲν πήρε καμμιὰ ἀπάντησι. Οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν...

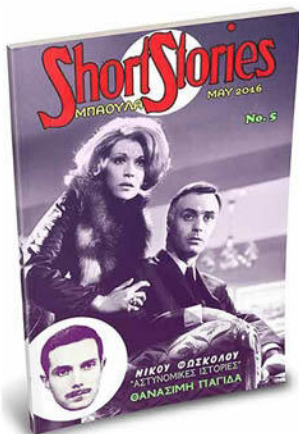
ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΤΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ SHORT STORIES!!!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Μεταφορά σε αφηγηματική εκδοχή δημοφιλών ραδιοφωνικών σκετς που έγραφε ο Νίκος Φώσκολος στη δεκαετία των '60.

Από αυτή τη σειρά, στην οποία οι Short Stories θα επανέλθουν, δημοσιεύουμε στην ψηφιακή μας βιβλιοθήκη τη «Θανάσιμη Παγίδα» ιστορία που είχε δημοσιευτεί στο 4ο τεύχος της σειράς.

ΣΤΟ ΕΠΌΜΕΝΟ :

ΠΡΟΒΑ ΣΕΝΑΡΙΟΥ

Όπου μια ξεπεσμένη ηθοποιός αποφασίζει να σκοτώσει τον άνδρα που κατέστρεψε τη ζωή της και την καριέρα της μερικά χρόνια πριν. Η εκδίκηση είναι πιάτο που τρώγεται κρύο. Μόνον μ η το αφήσεις περισσότερο, γιατί μπαγιατεύει και δεν τρώγεται. Ίσως, τότε, θα πρέπει να ξαναρχίσεις από την αρχή με αμφίβολο όμως αποτέλεσμα, αν θα πετύχεις το νέο ζητούμενο...

Ακούγεται σαν σενάριο του παλιού Χόλυγουντ... Όπως και να 'χει το location είναι στο παλιό Χόλυγουντ πίσω από τους προβολείς και τα ρεφλεκτέρ του πλατό.

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

Τεύχος #8 - Νοέμβριος 2016

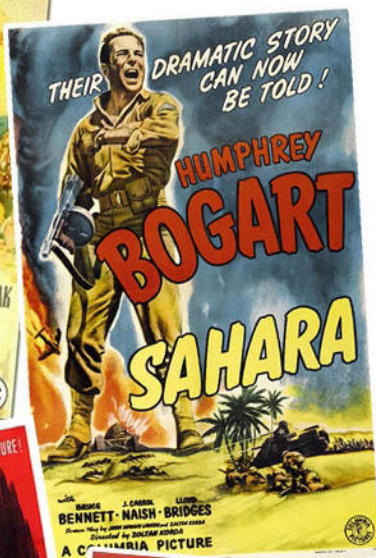
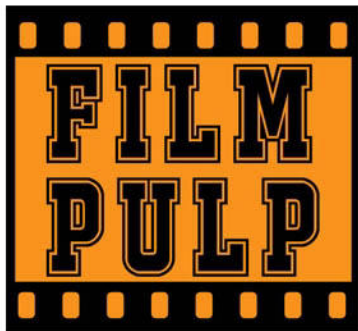
Αρχισυνταξία -Επιλογή Υλικού :ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ
Επιμέλεια-επεξεργασία: ΠΑΝΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Λιαν προσεχώς!!!

CINE STORIES

Μια παραγωγή 100% σε κείμενα και εικονογράφηση από το επιτελείο του "Μπαούλου των παλιών αναγνωσμάτων". Ο Γιώργος Βλάχος γράφει και ο Πάνος Κολιόπουλος εικονογραφεί.

Θα εκπλήξει, θα συναρπάσει, θα ανακαλέσει θύμισες με τις περιπέτειες του παλιού καλού επικού κινηματογράφου!

Short Stories

